Pământul e plin de piramide şi monumente străvechi, înălţate de o civilizaţie înfloritoare, dispărută de pe scena istoriei în urma unor cataclisme continentale, şi toată lumea a auzit de legenda Atlantidei. Ei bine, civilizaţia atlanţilor ne transmite, încifrat în piatra dură de granit, mesajul ei peste timp. Un mesaj ştiinţific la cel mai înalt nivel.

Preluarea acestui mesaj atlant apare posibilă în baza unei ipoteze noi despre univers numită *Ipoteza diviziunilor universale,* care devine fundamentul unei teorii novatoare despre gravitaţie. E vorba despre Teoria Gravitodinamică, la care, se pare, visase chiar Nicolae Tesla. Această teorie aduce în atenţie un mare număr de constante ale materiei şi universului, care sunt numerele sacre ale Naturii.

Dar marea surpriză este aceea că un **Agent Inteligent** a înscris aceste numere sacre şi constante gravitodinamice în parametri fizici şi dinamici ai planetelor şi sateliţilor din sistemul solar. Cu alte cuvinte, „Lucrarea Soarelui" a fost semnată (pecetluită) într-un mod inteligent de Creatorul său, această cunoaştere fiind cunoscută atlanţilor, care au înscris SEMNELE spre neuitare în Piramida, zisă a lui Keops. Acestea sunt SEMNELE aşteptate, care, odată revelate, anunţă A Doua Venire a lui Iisus şi despre care El însuşi a făcut referire [Luca; 21/25].

Dar, în mod surprinzător, numerele sacre ale Naturii apar înscrise şi în sanctuarele dacilor de la Sarmisegetuza, ceea ce dovedeşte că geto-dacii cunoşteau proiectul Piramidei-Keops şi utilizau în construcţiile lor cotul piramidal al arhitecţilor Piramidei egiptene, la acelaşi nivel de precizie. Se relevă astfel, un alt rol al Piramidei egiptene, acela de a fi sursa tuturor etaloanelor utilizate în vechime.

Toate aceste informaţii, în premieră, le găsiţi în cartea pe care tocmai aţi dat click şi, în consecinţă, este o carte-eveniment, deoarece se întâmplă o dată într-o civilizaţie ca oamenii să ajungă la nivelul ştiinţific necesar pentru a prelua „peceţile divine" înscrise în mixtura dimensională a universului, care, până la nivelul celor mai mici detalii, se dovedeşte a fi un Proiect Inteligent.

ISBN 978-1726471268 (CreateSpace)

www.ePublishers.us

DOREL BÎRSAN

MESAJUL ATLANŢILOR

DOREL BÎRSAN

MESAJUL ATLANŢILOR

Ediţia alb-negru

Pledoarie pentru o abordare ştiinţifică a Piramidei Keops

MESAJUL ATLANȚILOR

Pledoarie pentru o abordare ştiinţifică
a Piramidei Keops

de Dorel Bîrsan

DOREL BÎRSAN

MESAJUL ATLANȚILOR

Ediția alb-negru

Pledoarie pentru o abordare ştiinţifică
a Piramidei Keops

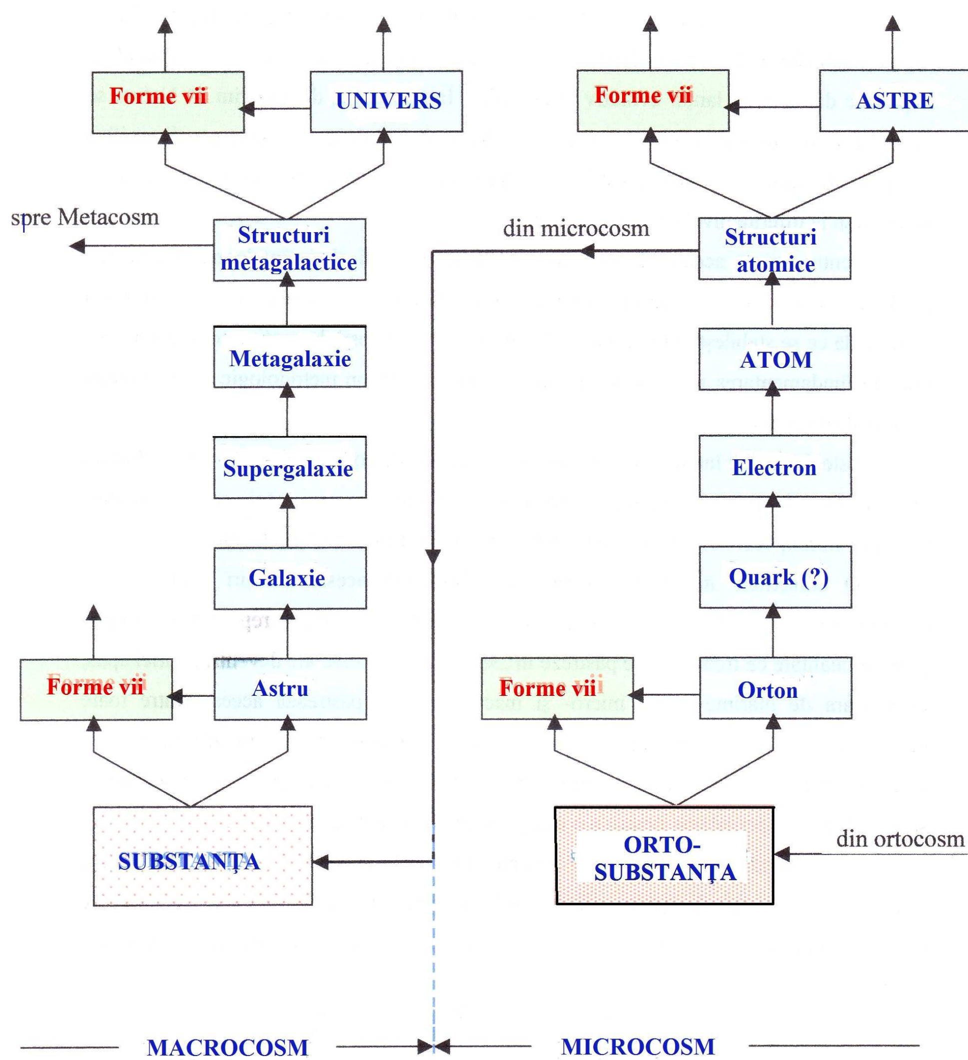

Figura 2. *Cele mai generale sisteme de organizare a materiei din diviziunile universale micro – şi macro –cosmice.*

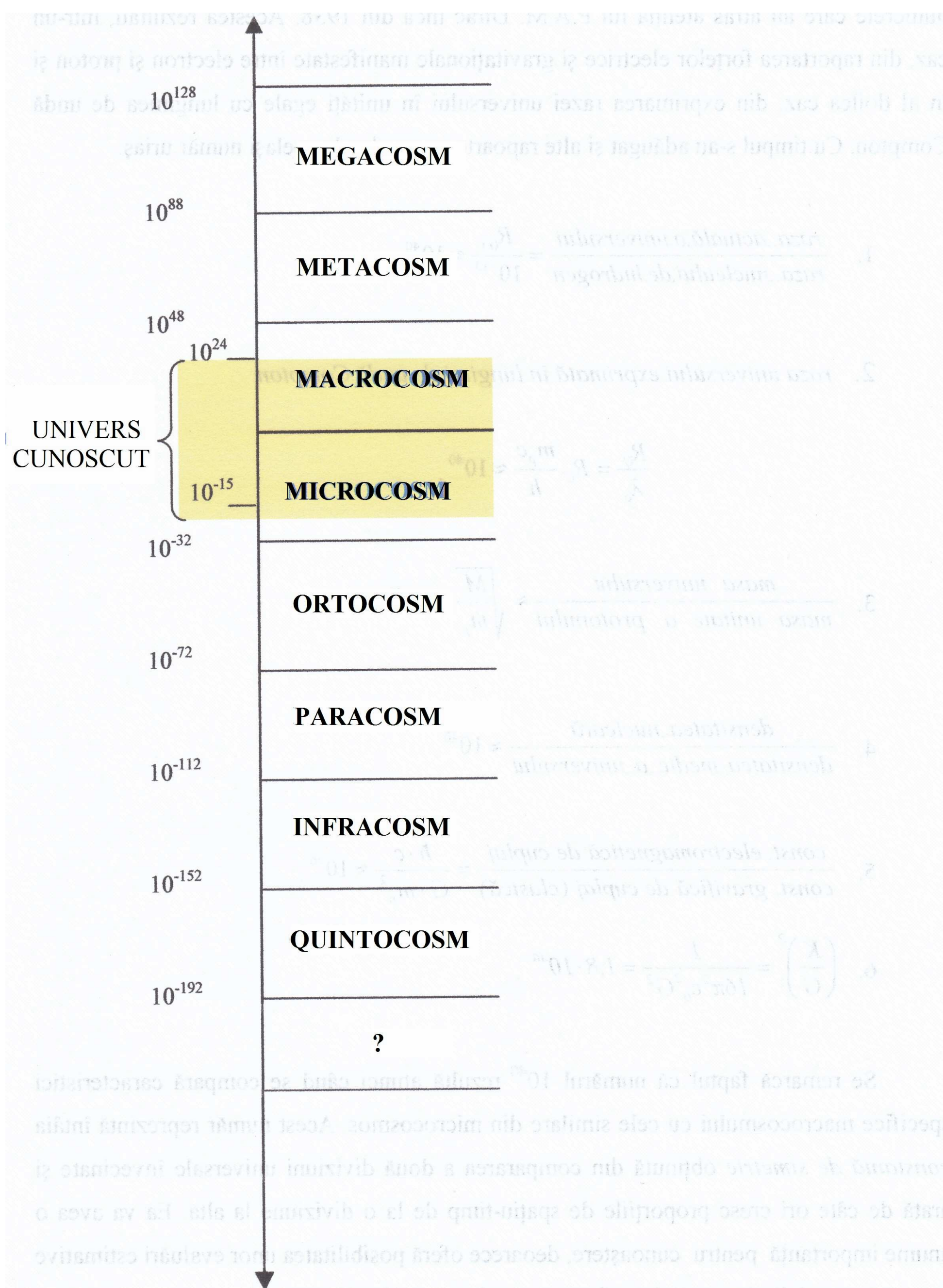

Figura 3. *Universul cunoscut. Reprezentarea este simplă şi nu necesită explicaţii suplimentare (pentru aprofundare comparaţi cu tabloul 1).*

fi ele autoare ale acelor desene ce apar peste noapte în lanurile de grâu, pe care nu le înţelege nimeni? Sunt ele capabile de manipularea unor energii la un asemenea nivel, încât să poată materializa o picătură de rouă pe frunzele însetate ale unei flori?

Îndoirea spicelor de grâu fără să se rupă, pentru a alcătui desenele care apar peste noapte în lanuri, arată clar că un „***Agent Inteligent***” micro-scopic acţionează la nivelul intim al celulelor, predeterminând îndoirea plantelor din interior (fig.4).

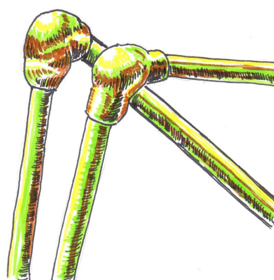

Figura 4. *Modul de îndoire al plantelor arată că se produce o modificare în interiorul celulelor, care predetermină direcţia de îndoire.*

S-a filmat chiar apariţia unor sfere luminoase de mărimea unor mingi de volei, fără un contur precis, care lasă o mică dâră în sens contrar mişcării, aidoma unor comete în miniatură. Oare o multitudine de civilizaţii micro-scopice, acţionând unitar, nu s-ar deplasa prin spaţiu cu navele lor sub forma unui roi compact? Apoi desenele realizate de aceste sfere luminoase, care dispar subit după realizarea lor, au nu doar un conţinut artistic, dar şi unul informatic ascuns. Sunt ca nişte mesaje criptate ce ne sunt adresate, dar noi pe lângă faptul că nu le înţelegem, habar nu avem în ce mod ar trebui să le răspundem.

Sferele luminoase ar avea rolul de unitate coordonatoare a operaţiu-nii. Ele ar păstra o legătură informatică cu civilizaţiile din atomii zonei, că-rora le-ar da coordonatele unde trebuie acţionat, ce spice de grâu trebuie îndoite şi spre ce direcţie. Toate acestea se vor desfăşura foarte rapid, căci timpul lor este mult mai contractat. Ele vor produce anumite semnale în interiorul celulelor plantelor determinându-le să crească într-o anumită direcţie sau se se îndoaie la 90 de grade. Se vede în desenele din lanuri că spicele de grâu sunt contorsionate într-un mod inteligent pentru a da impresia de volum şi a reflecta, per ansamblu, o imagine. De asemenea,

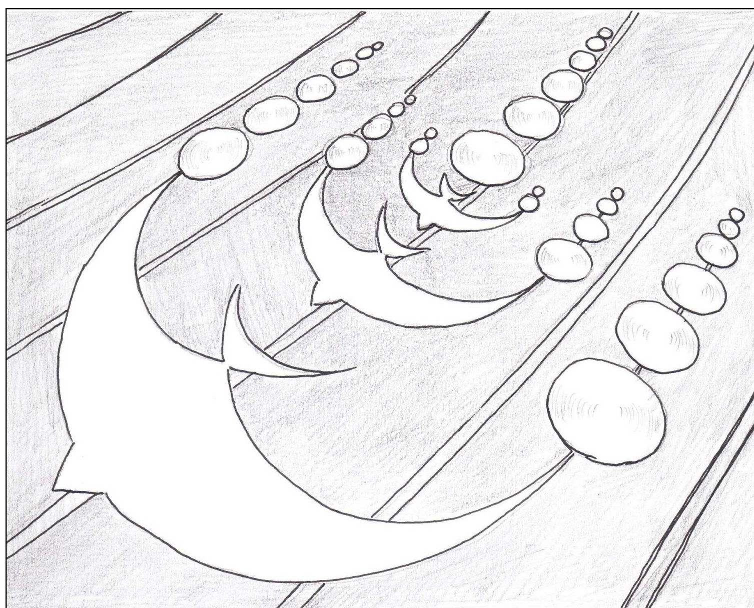

Figura 5.

îndoirea spicelor păstrează o simetrie perfectă şi, în unele cazuri, se aliniază după punctele cardinale (fig. 6).

Pe lângă aceste exemple, reprezentând pentru civilizaţiile microcosmului proiecte grandioase, la o scară mai mică şi mai apropiată lor, ar fi controlul şi modelarea universului interior, al particulelor materiale în care trăiesc. Din acest motiv, nu este exclus ca fizicienii energiilor înalte, să întâlnească într-o bună zi particule elementare care să se comporte inteligent.

Dacă toate aceste acţiuni sunt posibile pentru inteligenţa din materie, atunci ne putem întreba dacă nu cumva pot acţiona şi asupra codului genetic înscris în lanţurile moleculare ale unei celule ou, astfel încât, să conducă la un salt genetic spre specii noi. Nu este exclus ca însăşi „funcţionarea" celulei vii să primească impulsuri de la inteligenţa din materie şi să se manifeste ca sistem viu prin efortul lor.

Thoth Atlantul în celebrele „tăbliţe de smarald", pline de învăţături demne de a fi înţelese de oamenii moderni, arată că holografismul este o realitate:

„*Ascultă, omule, despre un mister mai ciudat*
Decât toate câte se află sub Soare.
Află, omule, că tot spaţiul e plin de lumi incluse în alte lumi;
Da, una într-alta, dar totuşi despărţite de lege" [Tăbliţa X).

Măreţe din trandafiri şi aur.
Cu mult timp în urmă ei cuceriseră eterul,
Se eliberaseră de strânsoare
Se gândeau la o imagine, iar aceasta era rapid creată" (Tăbliţa IV)[6]

Atingerea unor asemenea nivele de cunoaştere transformă o civilizaţie în Agent creator al universului. Indiferent în ce diviziune universală sunt plasate, aceste civilizaţii devin generatoare de ordine în univers.

Dacă, însă, toate aceste manifestări nu sunt evidente la nivel macrocosmic nu înseamnă că civilizaţiile microuniversale nu există, ci numai că ele rămân închise veşnic în monada electronului sau a particulelor quark. Aceeaşi delimitare se va impune şi civilizaţiilor de la nivel macro, iar monada lor se va numi metagalaxie sau poate va fi ceva mai vastă.

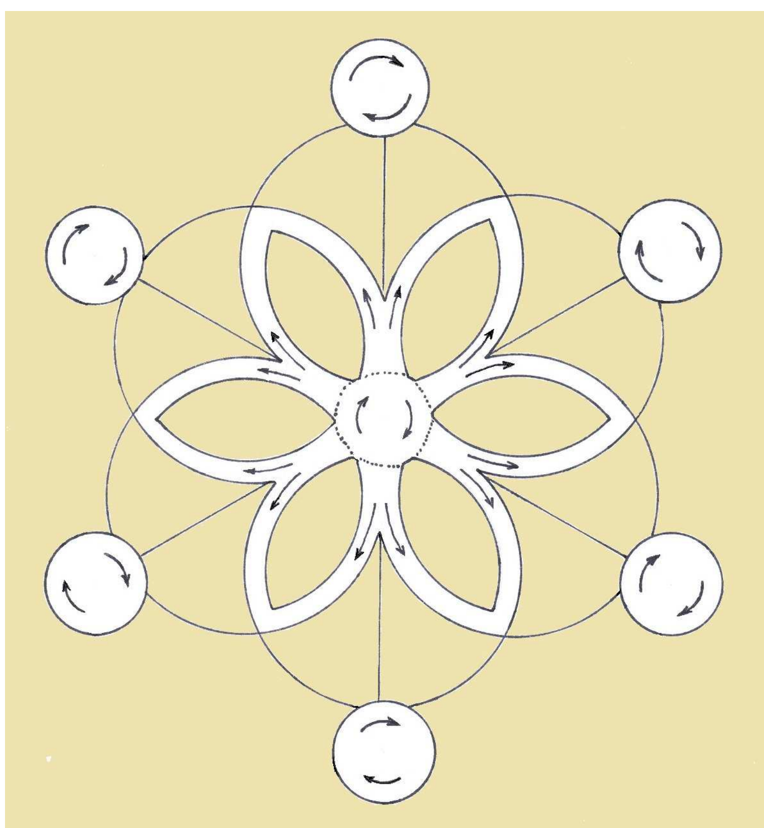

Figura 6. *Simetria perfectă şi modul inteligent de îndoire a firelor de grâu (săgeţile reprezintă direcţia de îndoire a spicelor de grâu).*

[6] http://reikiroman.altervista.org/spiritualitate/tablita3.html

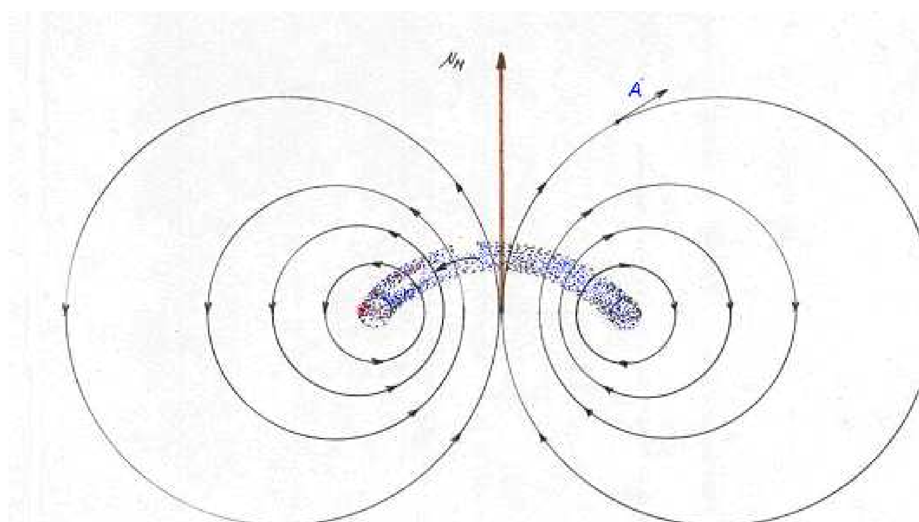

Figura 7. Câmpul alconic generat de un curent masic circular şi momentul alconic asociat "spirei" de curent.

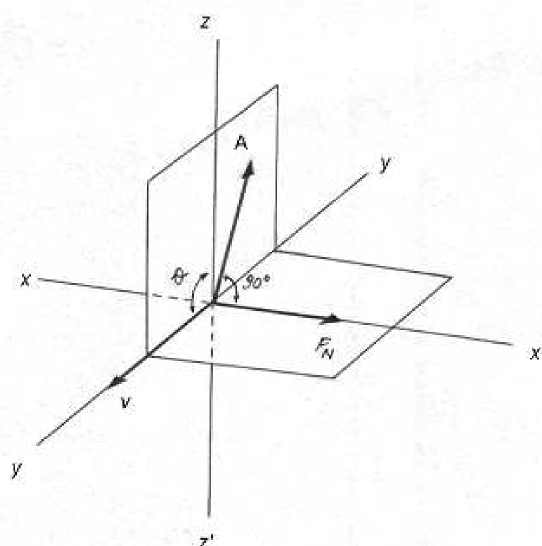

Figura 8. Forţa laterală ce acţionează asupra unei sarcini gravitaţionale aflată în mişcare în câmpul alconic de intensitate *A*.

va radia (particule şi unde) prin cele două zone polare (fig.9). De aceea, văzut dinspre zona polilor, un abis nu mai este negru şi, cel puţin deschiderile spre interiorul tornadei, devin vizibile.

Dacă o rază de lumină de la o stea îndepărtată, în drum spre un observator, trece prin interiorul unei tornade gravitodinamice, aceasta se comportă ca o lentilă gravitaţională amplificând imaginea stelei.

Corpurile cosmice numite pulsari ar putea fi abisuri cu vârtej, iar emisia lor sub formă de puls de mică perioadă s-ar datora mişcării de precesie a axei dipolului, ceea ce conduce la aşa-zisul mecanism far (la fiecare rotaţie pe cercul precesiei, prelungirea axei dipolului întâlneşte Terra, moment în care se percepe un puls de radiaţie).

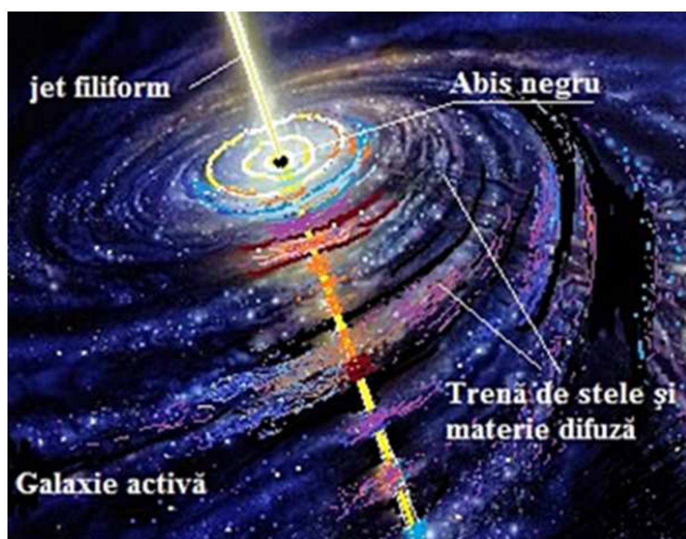

Figura 9. *Jeturile polare emise de un abis negru gravitodinamic. Deoarece abisul este gol pe linia ce uneşte cei doi poli alconici alcătuind o tornadă gravitodinamică, el emite particule şi gaze (prin deschiderile polare) ca un accelerator liniar. La mare distanţă de abis aceste emisii condensează formând nişte lobi uriaşi de materie difuză.*

Pe de altă parte, în ideea că prin deschiderile din zonele polare se emite materie, ar fi de presupus că şi stelele ori planetele pierd materie în acest mod şi la un moment dat se vor goli de materia gazoasă sau lichidă rămânând din ele doar crusta solidă care le învăluie. Echilibrul hidrostatic, considerat de astrofizica actuală, va trebui reconsiderat, luându-se în calcul

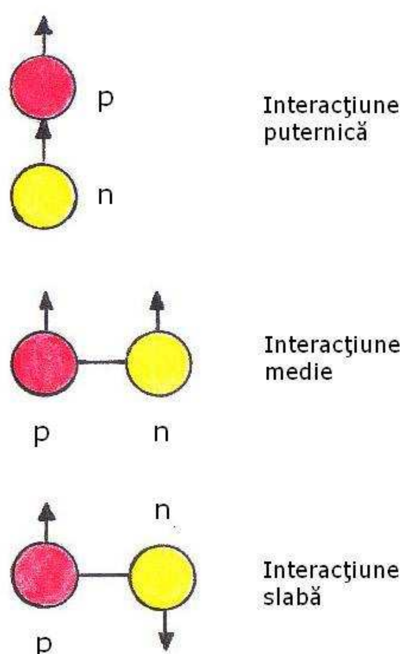

Figura 10. *Forţele nucleare dintre neutron şi proton şi dependenţa lor de spin.*

Se evidenţiază faptul că densitatea ρ a materiei universului este „generată” de câmpul alconic variabil A. Dacă acest câmp alconic tinde să se anuleze înseamnă că densitatea universului scade în timp până se va anula într-un viitor foarte îndepărtat, când totul se va „dizolva” în spaţiu. Desigur că scăderea câmpului până la anularea lui totală va fi înlocuită de un alt ciclu în care câmpul alconic universal este indus din nou, dar cu un sens inversat, aşa cum se întâmplă cu câmpurile induse din bucla unei unde electromagnetice.

Câmpul alconic universal face parte din câmpul unei uriaşe unde gravitaţionale care traversează universul şi este răspunzător de imprimarea mişcării rotaţionale galaxiilor, sistemelor solare şi tuturor corpurilor din univers.

Pentru ştiinţă va fi un deziderat viitor estimarea perioadei acestei unde pentru a anticipa momentul în care sensul câmpului alconic universal se va inversa, iar expansiunea observată va fi înlocuită de contracţie. Vom

2.8. TESTE DECISIVE PENTRU CONFIRMAREA GRAVITODINAMICII

2.8.1. **Avansul de periheliu**

Dacă sistemul solar ar fi format numai din Soare şi o singură planetă, iar câmpul alconic de inducţie nu ar exista, atunci orbita acestei planete ar trebui să fie o elipsă staţionară, adică direcţia afeliu–periheliu ar rămâne neschimbată în timp şi spaţiu. În realitate problema se complică, deoarece asupra fiecăreia dintre planete acţionează toate celelalte planete din sistemul Soarelui, care provoacă anumite perturbaţii şi chiar un avans unghiular al periheliului. Cu toate acestea teoria clasică a gravitaţiei nu poate explica în totalitate aceste mişcări insolite ale planetelor.

Spre exemplu, din avansul observat al periheliului planetei Mercur (circa 527" de arc per secol) rămân neexplicate aproximativ 43" arc per secol. Această dizidenţă este justificată azi numai în cadrul teoriei generale a relativităţii şi este considerată o probă decisivă în favoarea teoriei.

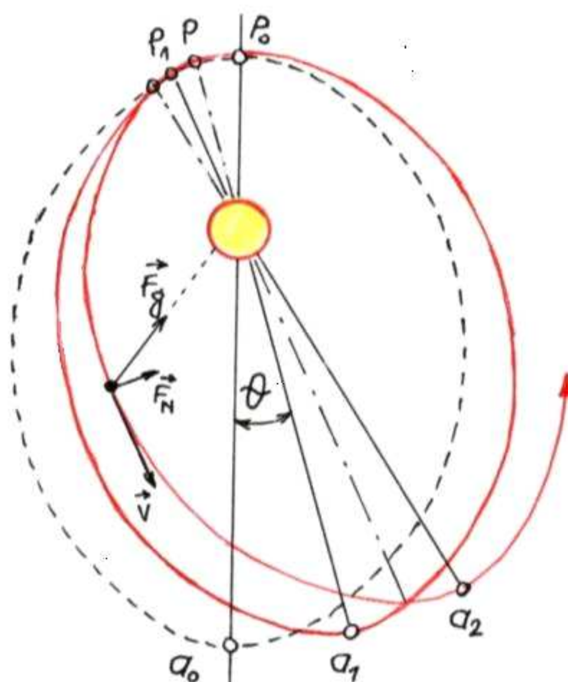

Figura 11. *Rotirea în propriul plan a orbitei unei planete sau avansul punctului de periheliu.*

Existenţa câmpului alconic produs de rotaţia Soarelui impune, prin forţa Lorentz alconică, o deplasare suplimentară a planetelor pe orbitele lor şi anume, o rotire lentă a orbitelor eliptice în propriul lor plan. În figura 11 este reprezentată mişcarea unei planete pe o orbită cvasieliptică aşa cum relevă observaţiile.

Elipsa de referinţă (desenată cu linie întreruptă) este orbita planetei în absenţa câmpului alconic şi a oricărei alte influenţe în afara forţei gravitaţionale.

Se poate observa că în lipsa forţei alconice F_N o planetă s-ar mişca din punctul de periheliu P_o în punctul de afeliu a_o. Dar forţa adiţională abate planeta lateral de la orbita de referinţă, astfel încât, din punctul notat P_o se ajunge în afeliul a_1. Deci într-o semiperioadă a planetei afeliul se deplasează în raport cu dreapta ce trece prin periheliu şi centrul Soarelui cu unghiul θ. Rezultă de aici că niciodată punctul de afeliu, centrul Soarelui şi punctul de periheliu nu sunt dispuse pe aceeaşi dreaptă, totdeauna existând între dreptele duse prin afeliu-Soare şi periheliu-Soare un unghi θ foarte mic. Mai sugestiv trebuie intuit că dreapta ce uneşte punctul de periheliu al unei orbite cu centrul Soarelui execută o rotaţie în sens prograd cu o viteză unghiulară ω_a. Deoarece la acest moment al prezentării noastre putem calcula valoarea forţei adiţionale, prin acţiunea căreia se realizează deplasarea suplimentară a orbitei planetare, unghiul θ, reprezentând avansul de periheliu revendicat de observaţii, poate fi evaluat.

Pornind pe calea cea mai simplă, se observă că rotaţia orbitei în propriul ei plan (figura 12) este cauzată de forţa adiţională. Într-o primă

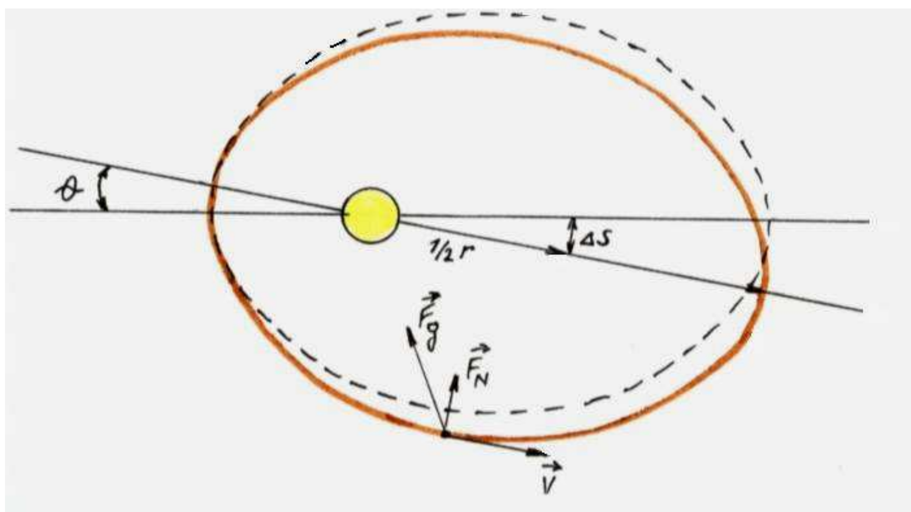

Figura 12.

2.8.2. **Mişcarea de precesie în câmpul alconic de inducţie**

Generalităţi.

Din considerente de simetrie cu electromagnetismul, trebuie să acceptăm că mişcarea circulară a sarcinilor gravitaţionale în câmpuri alconice are ca efect o pendulare suplimentară a vectorului moment cinetic în jurul liniilor de câmp.

Analizând cazul real al planetelor, care se mişcă în câmpul alconic solar, atunci vom avea, pe de o parte, o precesie a axelor de rotaţie ale planetelor şi, pe de altă parte, o precesie a planelor orbitale (în ideea că axele momentelor cinetice de rotaţie şi de revoluţie fac un unghi oarecare cu liniile câmpului nuclear solar, în care au loc mişcările).

Raţionamentele prin care se deduce frecvenţa de precesie sunt similare cu situaţia din electromagnetism, unde sarcini electrice cu moment cinetic de spin execută o mişcare suplimentară de precesie, când sunt plasate în câmpuri magnetice exterioare.

În cazul general, o sarcină gravitaţională cu rotaţie proprie, situată într-un câmp alconic de inducţie de intensitate *A*, presupune apariţia a două cupluri de forţă:

a). Un cuplu format din momentul alconic de spin şi vectorul inducţie alconică $\vec{A}$, specific câmpului exterior (fig.13)

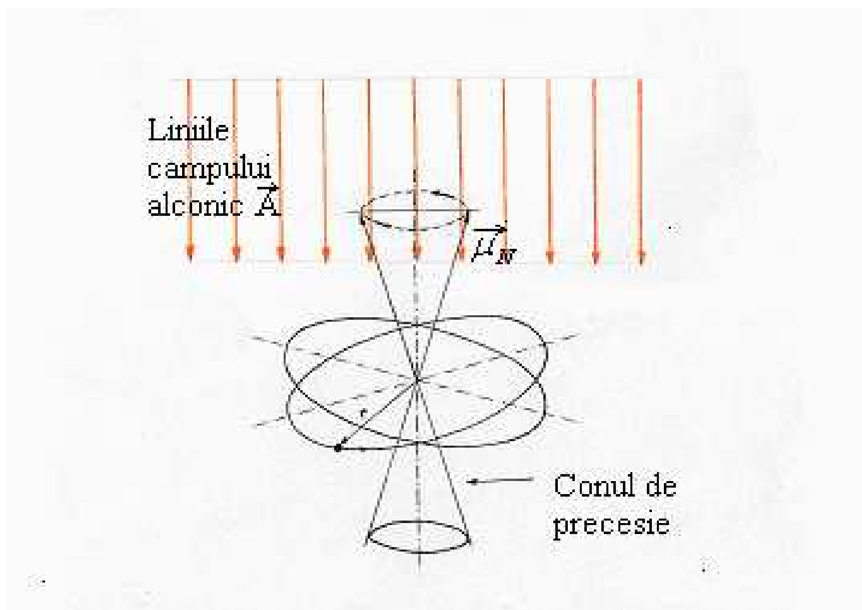

Figura 13

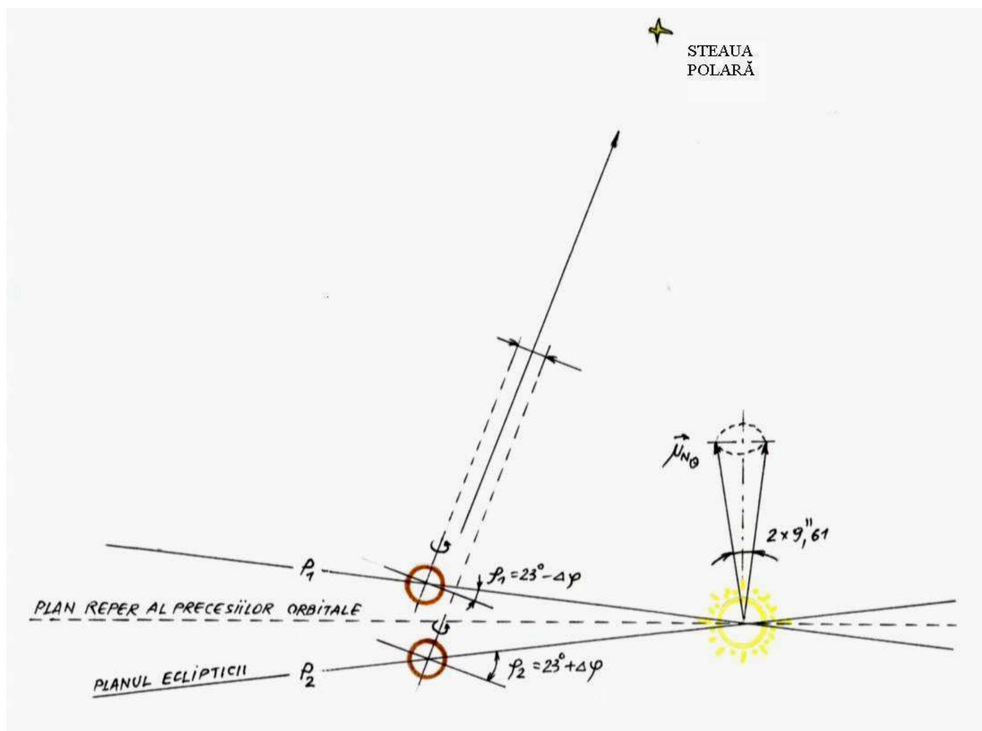

Figura 14. *Mişcarea de nutaţie interpretată în ideea precesiei planului orbitei Pământului.*

iar perioada de precesie, timp în care momentul cinetic orbital al planetelor descrie conul de precesie, rezultă a avea valoarea:

$$T = \frac{2\pi}{\omega_p^{'}} = \frac{2\pi}{5{,}634 \cdot 10^{-8}} = 1{,}115 \cdot 10^{8}\ s \cong 35{,}34\ \ ani \qquad (134)$$

Actual nu suntem în posesia unor date observaţionale certe care să ne confirme acest prim rezultat teoretic. Se pare că precesia planelor orbitale este ignorată, deoarece nu-şi găseşte o explicaţie plauzibilă în cadrul teoriei clasice şi nici în relativitatea generală. Cu toate acestea ignorarea ei nu duce la discordanţe mari între previziunile teoretice unanim acceptate şi observaţii, ca şi cum precesia în discuţie ar fi mascată şi cuprinsă în cadrul altei mişcări şi bănuim că ea este eliminată din calcule prin corecţiile de nutaţie care se operează şi – cel puţin în cazul Pământului – această mişcare este

Figura 15.

asemenea proiect. Cu atât mai puţin ştiinţa actuală, destul de segmentată şi departe de a fi unitară, ar putea reuni atâtea informaţii într-o construcţie divină, reflectând proporţii armonioase şi pline de semnificaţie.

Toate acestea ne fac să ne îndoim de referirile antice, care sunt destul de târzii şi nu redau adevărul în legătură cu construcţia şi utilitatea vestitelor monumente. Mai degrabă este valabilă ipoteza unei civilizaţii antediluviene, care a înălţat Piramida ca pe o capsulă a timpului. Viktor Kernbach citează ca argument referirea scriitorului copt Masudi (957 î.e.n.) conform căruia *„Surid, unul din regii Egiptului dinainte de Potop, a zidit cele două mari piramide. El a poruncit, de asemenea, preoţilor să depună înăuntru suma înţelepciunii lor şi a cunoştinţelor ce le aveau în felurite arte şi ştiinţe ale aritmeticii şi geometriei, ca să rămână mărturie spre binele celor ce vor cumva să le înţeleagă” (10; p.220).*

Posibil că adevărata destinaţie a piramidelor era cunoscută doar de iniţiaţi şi cunoaşterea ei s-a pierdut pentru totdeauna, odată cu dispariţia lor, în urma unui mare cataclism, ca pedeapsă a zeilor pentru oamenii unui timp în care decăderea morală a lumii nu mai putea fi stăvilită. În acele timpuri zeii trăiau pe Pământ şi comunicau direct cu oamenii, iar Edgar Cayce, un medium care se putea „transporta” pe căi spirituale în trecut, arată că Piramida cea Mare era opera unor ingineri atlanţi, ridicată în urmă cu zece mii cinci sute de ani *„înainte de intrarea Prinţului Păcii în Egipt”* [17; lectura 5746-6].

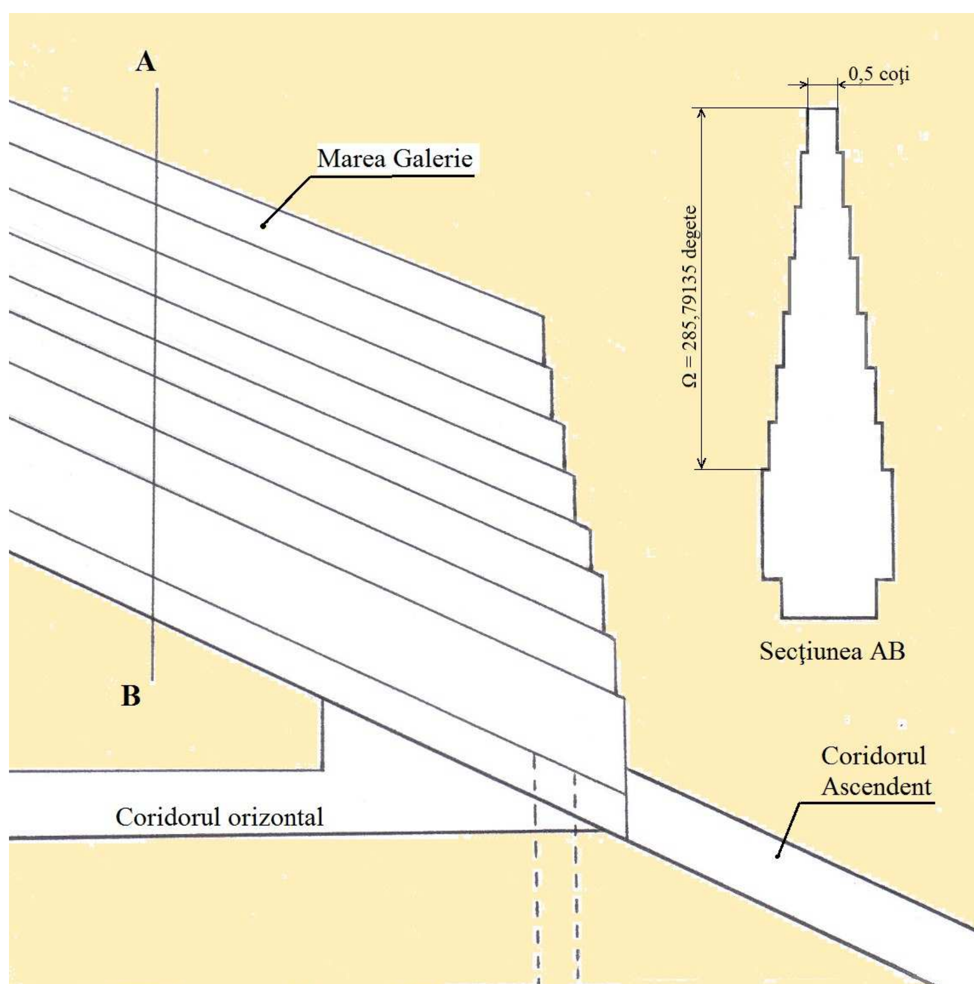

Figura 16.

construcţiei. Experienţele însă, au clarificat imaginea tridimensională a interiorului Piramidei.

În anul 1987 o echipă de cercetători condusă de Faroue el-Baz găureşte pereţii unei încăperi, plasată sub nişte bucăţi mari de calcar, de la baza Piramidei (în exteriorul ei), unde se credea că ar exista conservată de milenii o barcă. Ea este localizată. Se introduc detectoare speciale şi se constată că, datorită unei umidităţi exagerate, vasul multimilenar conservat în acea încăpere, este în pericol de a fi distrus. Arheologii consideră că aceasta este barca cu care a fost transportat corpul lui Keops peste Nil, în ceremonialul de înmormântare egiptean.

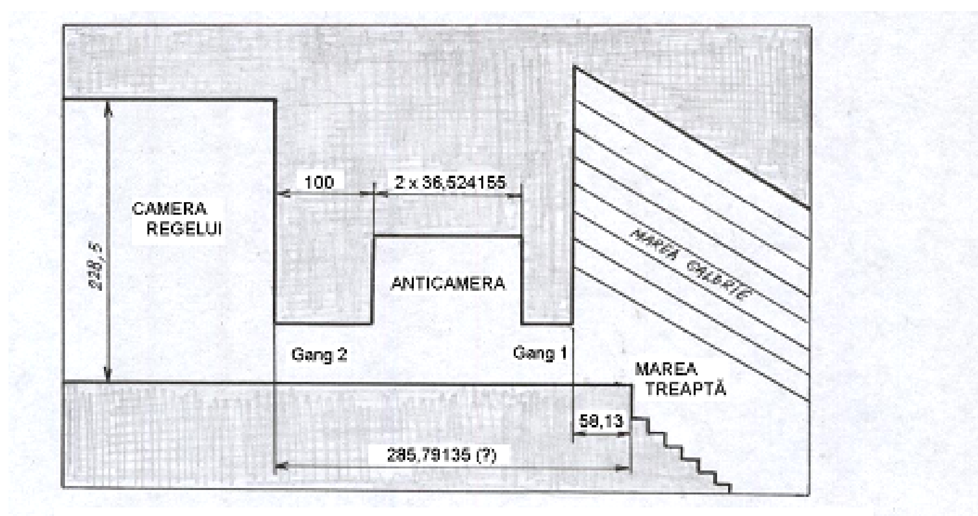

Figura 18. Secţiune la nivelul Camerei Regelui şi a culoarului de legătură cu Marea Galerie (dimensiunile sunt în degete piramidale).

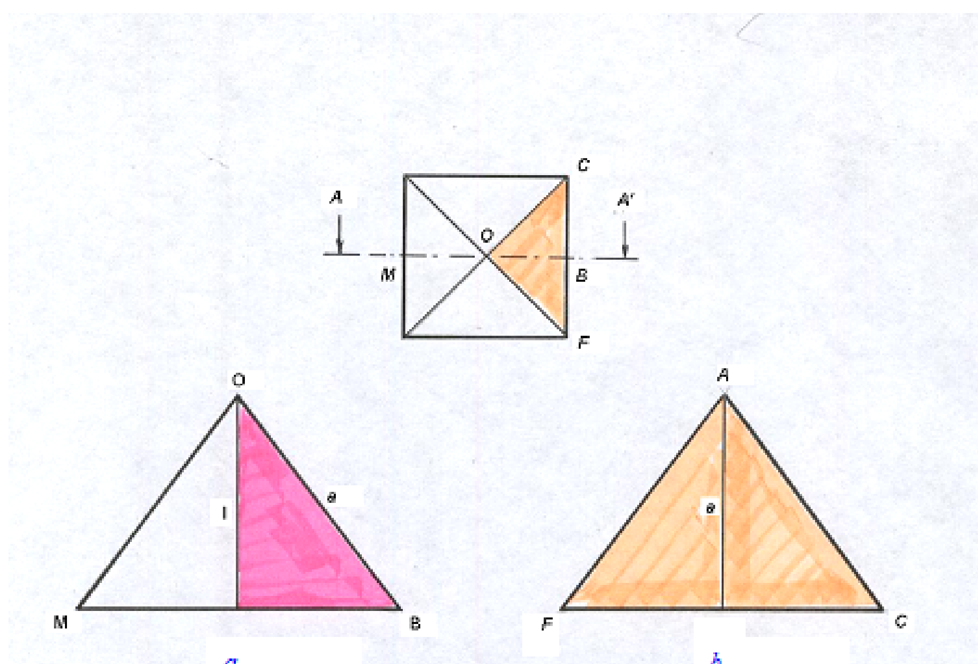

Figura 19. Secţiune pentru evidenţierea „triunghiului de aur" (a) şi triunghiul unei feţe laterale (b)

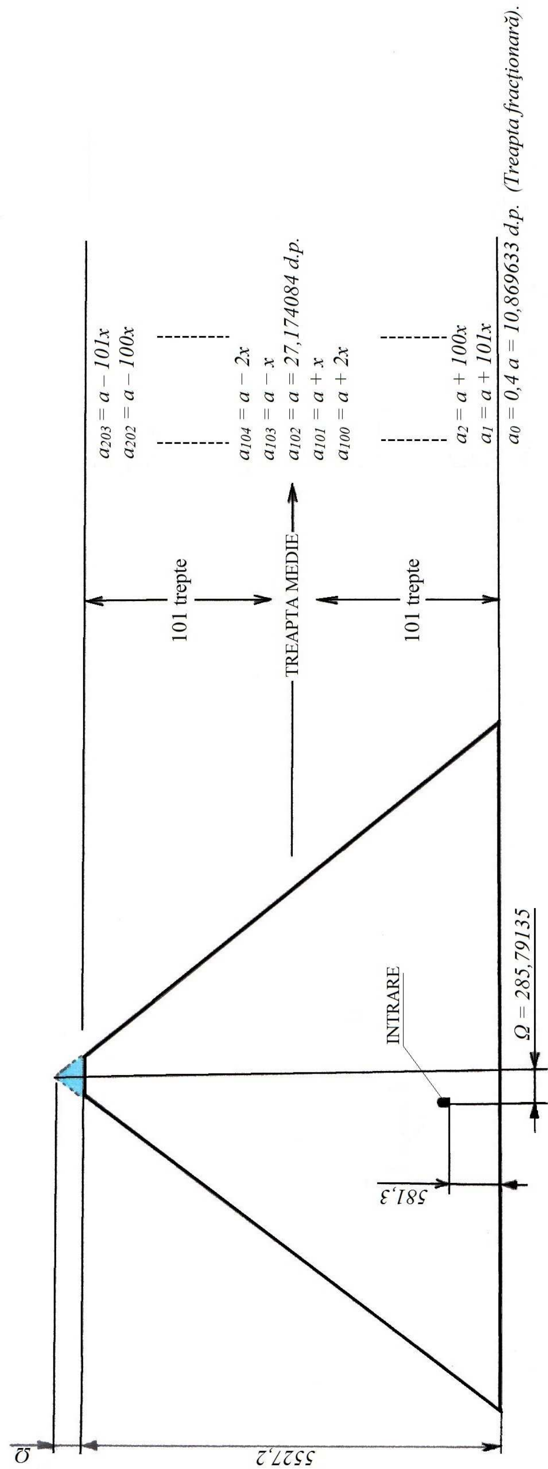

Figura 24. *Măsurile treptelor (în degete piramidale) în raport cu treapta medie.*

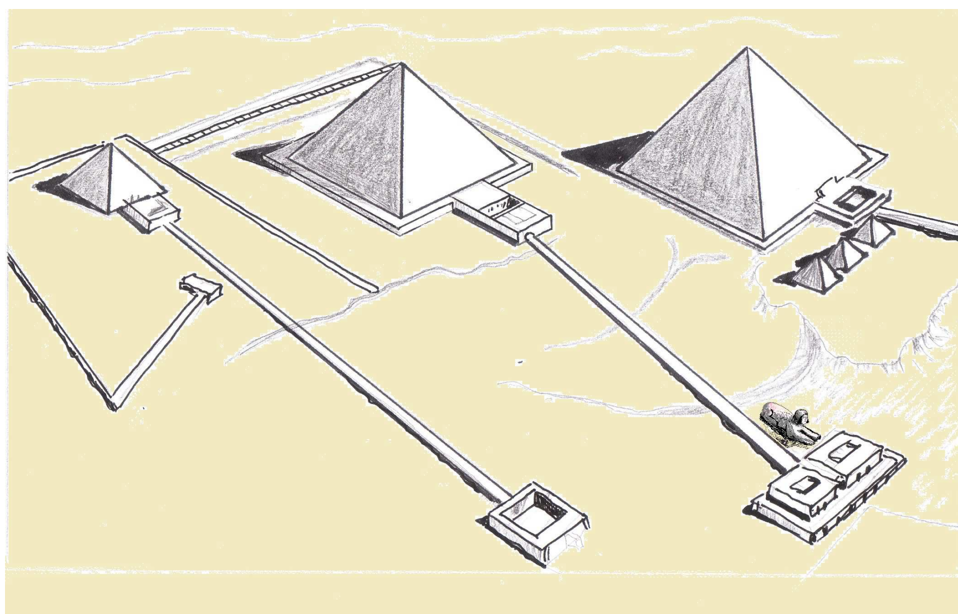

Figura 25.

Multe alte măsuri par a nu fi în acord cu „logica” de proiectare a Piramidei, fapt ce arată că este necesară o acţiune de reevaluare a tuturor măsurilor ei, pentru întocmirea unui plan cât mai exact, la un nivel de precizie mai ridicat.

Un exemplu este legat de estimarea distanţei dintre Camera Subterană şi Camera Regelui. Pardoseala Camerei Subterane se consideră a fi plasată la ***30,78*** metri sub nivelul solului (măsură greu de evaluat practic), iar Camera Regelui la ***42,28*** metri deasupra solului.

Distanţa totală între aceste încăperi este de ***73*** metri, ceea ce echivalează cu ***2873,4*** degete piramidale. Consider că această măsură ar putea fi egală cu ***10Ω***, adică ar avea ***72,6*** m (***2857,9135*** degete), ceea ce ar fi o altă cale de încifrare a obsesivului număr. Măsurătorile efectuate de diferiţi piramidologi au fost „umflate” cu circa 39 cm. Măsura este repetată şi prin lungimea (la bază) a Sfinxului din faţa Piramidei-Keops care are tot 72,6 m. De altfel, unele măsuri ale celor care au cercetat Piramida, erau doar estimative pentru a arăta grandoarea monumentului, căci încă nu se intuise valoarea ştiinţifică a datelor înscrise în măsurile ei.

Camera Regelui ar putea fi plasată la ***42,335 m*** de sol, ceea ce echivalează cu *66,6 coţi*, ştiut fiind că Arhitectul avea la fel de mare predilecţie şi spre acest număr, care subzistă încifrat în tabla formată din cele 9 cifre ale sistemului zecimal de numeraţie.

La fel de posibil este ca lungimea Coridorului Descendent, estimată

de la observaţia că latura sa este aproximativ jumătate din latura piramidei lui Kefren. Dacă luăm de bază această premisă vom calcula:

$$L_{Mikerinos} = \frac{L_{Kefren}}{2} = \frac{215{,}23545\,d.p.}{2} = 107{,}617\ m = 169{,}3\,c.p. = 4232{,}518\,d.p.$$

În acest fel raportul *latură/înălţime* tinde spre valoarea π/2, ceea ce ar indica o înălţime ideală de 68,51 m (2694,5052 d.p.) şi, în consecinţă, raportul dintre înălţime şi jumătate din măsura laturii bazei, care dă panta

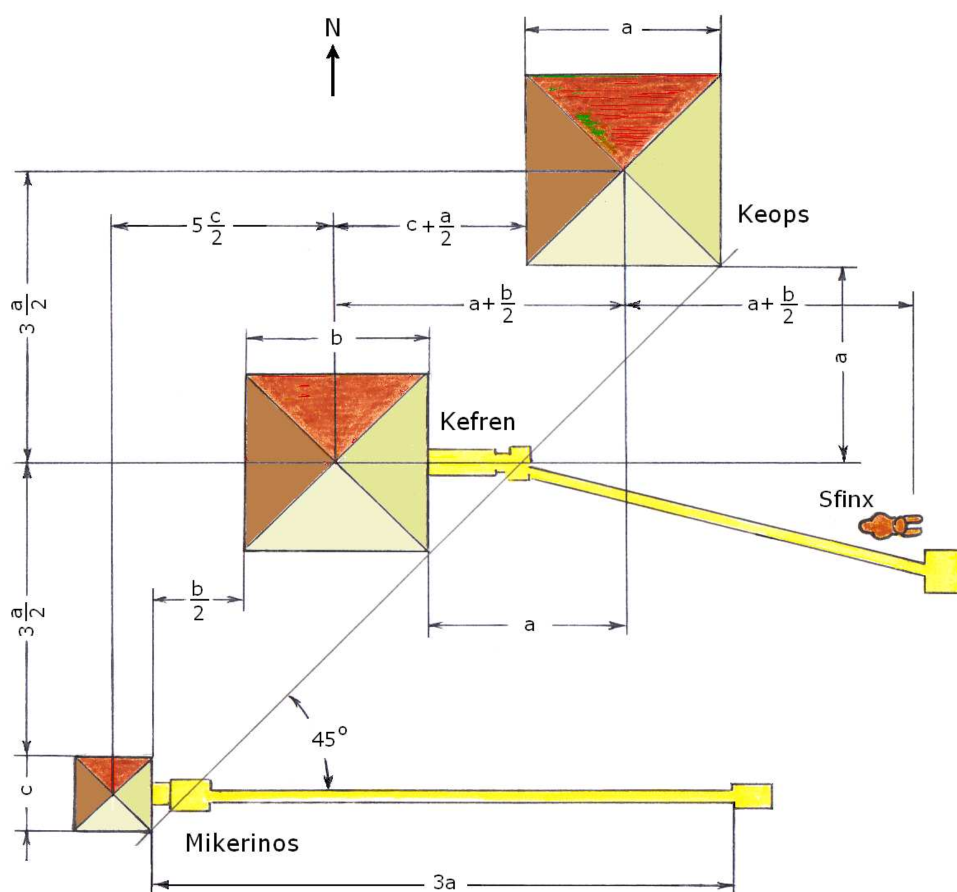

Figura 26.

După cum se vede în figura 26 există şi alte rapoarte ce se stabilesc între diferitele elemente ale ansamblului, care par a se îndepărta de posibilitatea unor încifrări. Totuşi o logică există şi acolo. Spre exemplu, distanţa între mijlocul laturilor piramidelor Kefren şi Mikerinos, măsurată pe direcţia est-vest este de 5 jumătăţi ale laturii piramidei lui Mikerinos (notată cu litera *c* în figura 26).

Această măsură reprezintă cu precizie suma dintre numărul rotund de 10.000 degete şi zecimea înălţimii Marii Piramide (581,3 degete).

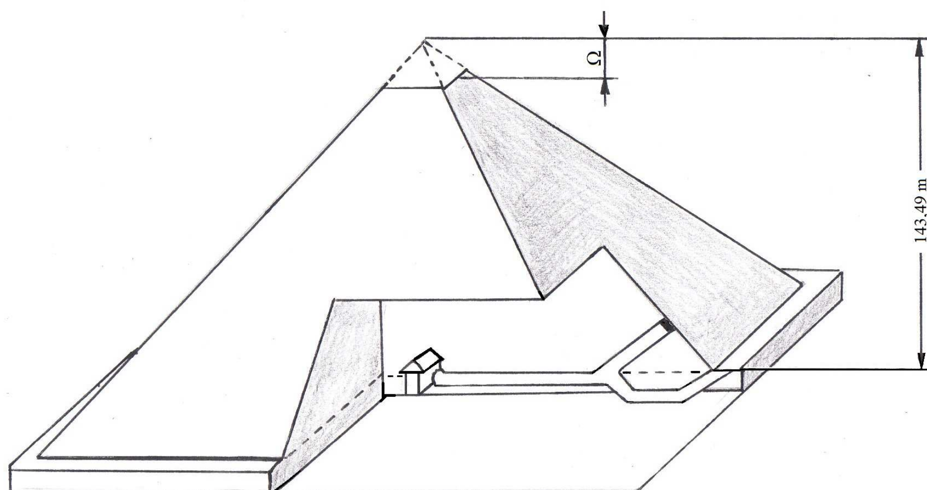

Figura 27. *Detalii de proiectare a piramidei lui Kefren*[20]

În ce priveşte afirmaţia unora că latura vestică a piramidei Kefren şi cea nordică a piramidei Keops ar avea punctele extremităţilor plasate pe circumferinţa unui cerc este eronată. Se vede din figura 28 că laturile de est şi de sud ale piramidelor lui Kefren şi Keops sunt egal depărtate faţă de un punct O, dat de intersecţia prelungirii medianelor bazelor celor două piramide. În acest fel din triunghiurile colorate cu galben se poate calcula distanţa de la colţurile piramidelor în discuţie şi centrul O. Aceste două raze determină cercuri diferite în aşa fel încât punctele extreme ale laturilor să cadă fix pe circumferinţa lor. Figura 28 conţine toate elementele necesare calculării acestor raze şi se poate verifica faptul că diferenţa dintre circumferinţele celor două cercuri este egală cu jumătate din măsura laturii Marii Piramide (a/2 = 4565,5 degete piramidale).

[20] https://en.wikipedia.org/wiki/Pyramid_of_Khafre

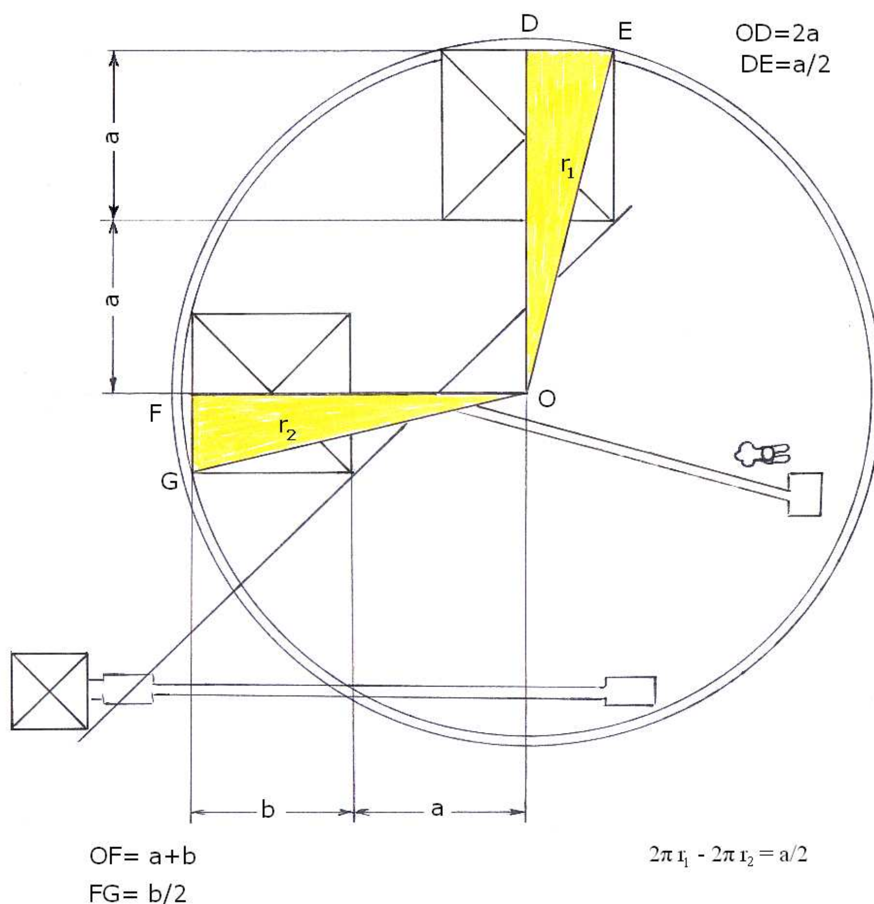

Figura 28

Raza cercului mai mare (r_1) rezultă a fi de 18.824,118 degete piramidale, iar lungimea circumferinţei va fi de 118.275,42 degete, ceea ce transformat în metri reprezintă 3 Km plus valoarea factorului obsesiv Ω în metri (7,2666542 m).

$$3\,Km + \Omega = 3.000\,m + 7{,}2666452\,m = 3007{,}2666452\,m = 118.273{,}4\ d.p.$$

Diferenţa faţă de circumferinţa calculată mai sus din măsurile amplasamentului piramidelor în teren este de numai 2,03 degete (5,16 cm), ceea ce este neglijabil la o măsură de 3 Km. Valorile apropiate ar putea fi totuşi efecte colaterale, căci diferenţa dintre razele celor două cercuri, trasate con-

arăta în cele ce urmează.

Înainte de a i se da aura de număr teribil (deşii un număr nu poate purta nici o vină!) numărul 666 era considerat un simbol sfânt. Dacii asociau acest număr cu Zalmoxis, iar *„Împăratul Buerebuistas şi marele preot Decaineus au hotărât să restaureze adevăratul cult dezvăluindu-le geţilor misterele sacre. S-a decis deci ca anul I al calendarului să fie anul naşterii Celor Doi Zalmoxis (gemenii divini n.n.). În acest sens anul reformei religioase a fost 666, iar adepţii l-au socotit număr benefic, pe când adversarii l-au considerat număr malefic”* (13; pag.170). Numai că, dincolo de posibila argumentaţie teologică a acestui număr, el are o pondere însemnată în proporţiile universului, care parcă a fost proiectat astfel încât parametri lui fundamentali (constantele materiei) să-l includă ca pe un număr de sinteză..

O anume importanţă, ce arată clar cunoaşterea implicării lui în legile naturii, trebuie să-i fi atribuit acestui număr şi constructorii Piramidei, deoarece el se regăseşte atât în structura ei dimensională, alături de omni-prezentul *285,79135*, în măsurile sarcofagului, cât şi în structura matematică a careului numerelor, pe care, după cum am văzut, Arhitectul la aşezat la cota cea mai înaltă a monumentului. E posibil ca tocmai acest careu al celor 9 numere fundamentale să fie cheia în descifrarea mesajului Piramidei. E demn de observat că acest careu magic apare şi în tăbliţa dacică nr.1 de la Sinaia, alături de alte simboluri, al căror sens scapă cunoaşterii noastre, deocamdată (fig. 29).

Figura 29. *Tabla numerelor consemnată de daci pe una din tăbliţele de plumb de la Sinaia.*

4.4. FACTORUL OBSESIV **Ω** SUBZISTĂ ÎN TABLA NUMERELOR.

Dacă vom subîmpărţi matricea de bază în 4 matrice de rangul 2, conform figurii 30, în cadrul fiecăreia dintre acestea obţinem numerele plasate în colţurile careului. Numerele scrise cu negru reprezintă suma elementelor fiecărei matrice, iar cele scrise cu roşu produsul acestora.

Fiecare număr obţinut are o semnificaţie şi conduce la lucruri cunoscute. Astfel numărul 12 coincide cu numărul constelaţiilor zodiacale, cu numărul lunilor anului şi, desigur, nu întâmplător Iisus şi-a ales 12 apostoli. Numărul 24 coincide cu numărul fuselor orare prin care se stabileşte ora pe glob, iar 180 semnifică măsura unui semicerc în grade sexagesimale sau suma unghiurilor unui triunghi.

Regăsim în matricea din dreapta sus numărul 2160 (acesta poate fi scris şi ca produs de 6 unităţi sub forma: $6 \cdot 6 \cdot 6 \cdot 10 = 2160$).

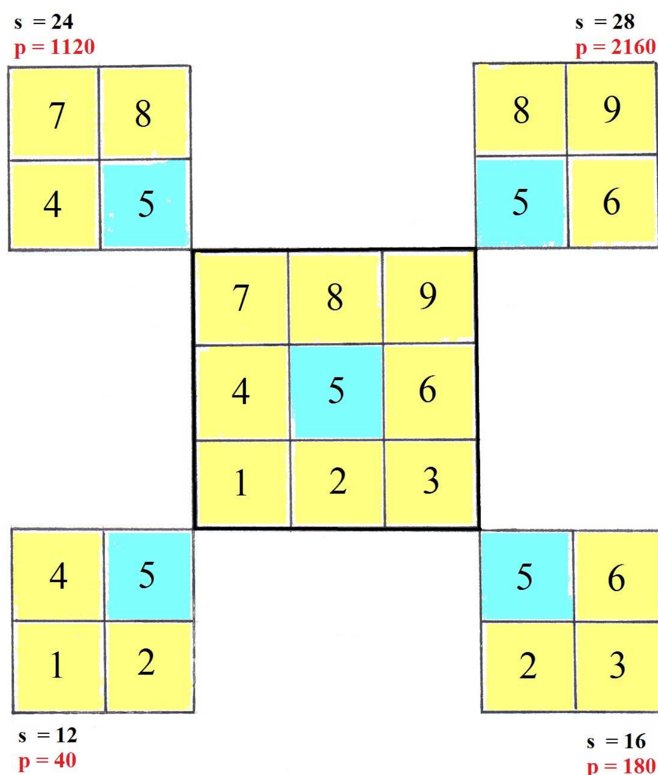

Figura 30.

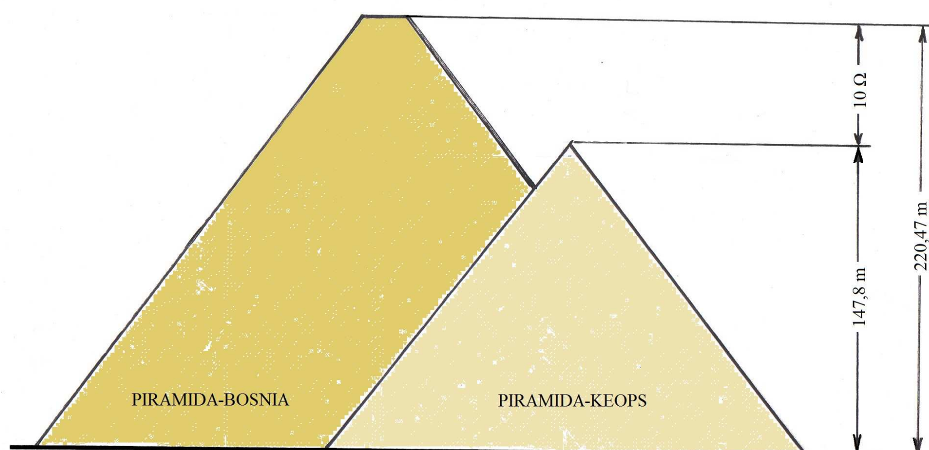

Figura 31. *Marea piramidă din Bosnia comparativ cu Piramida-Keops.*

obsesia pentru soliditate şi măreţie, deoarece subteranele sunt la fel de grandioase ca şi piramidele.

Semnificativ este vârful unor piramide, care la Piramida egipteană lipseşte, vârf confecţionat din cristal masiv, având, cu siguranţă, un rol nu doar estetic, ci unul esenţial în „funcţionarea" piramidelor, dacă ele sunt cu adevărat nişte centrale energetice sau lentile care focalizează, în puncte situate pe axa lor verticală, o anumită formă de energie (preluată din emisia miezului Terrei sau din spaţiul cosmic).

Apare evidentă opţiunea acelor constructori pentru utilizarea unor materiale care să înfrunte mileniile, ca şi cum construcţiile lor erau adresate viitorului şi trebuiau să reziste cu orice preţ, pentru că ridicarea unor asemenea coloşi înseamnă totuşi nişte eforturi economice considerabile, pe care au fost capabile să le suporte.

Pe coasta de vest a Indiei, în golful Cambay a fost descoperit un oraş sub apă, la 36 metri adâncime, care se extinde pe circa 5 mile în lungime şi 2 mile în lăţime. Din resturile de oase, ceramică, mărgele şi alte artefacte, s-a determinat că aceste vestigii au peste 9500 ani vechime. Şi locuitorii acestui oraş acoperit de ape erau obsedaţi de temeinicia lucrărilor lor pentru că clădirile oraşului sunt plasate pe fundaţii de piatră executate din dale enorme, precum cele din misterioasa Terasă de la Baalbek.

Probabil fiecare construcţie este specială şi va trebui tratată separat, având încifrate informaţii specifice, ele fiind ridicate totuşi în timpuri relativ

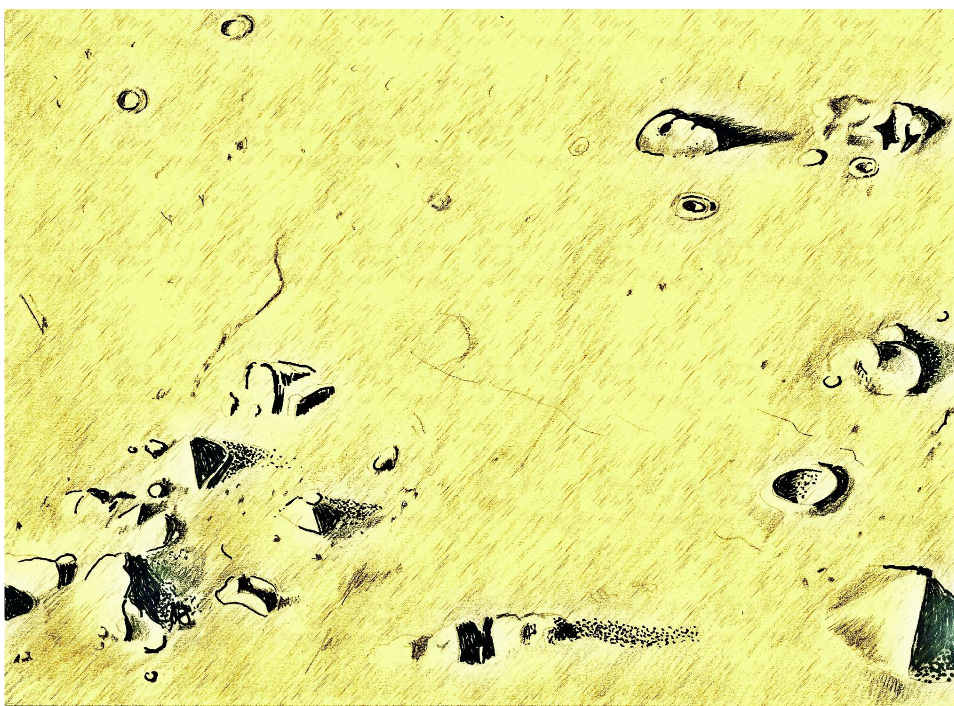

Figura 32

unei civilizaţii tehnologice extrem de avansate. Dar cât de departe poate evolua tehnologic o civilizaţie? Erau capabile acele fiinţe, despre care vorbesc miturile, să manipuleze energii la asemenea valori grandioase încât să reuşească „manevrarea” planetelor, aranjându-le după anumite criterii? Ar fi capabilă o asemenea civilizaţie să construiască nave cosmice de mări-mea Lunii sau a sateliţilor lui Marte?

Până la un punct răspunsul logic este afirmativ, însă când SEMNE ale trecerii lor apar şi la nivelul Soarelui, gândirea noastră – ancorată atât de mult în normalul, dat de limitele fizice ale timpului nostru – parcă refuză să se lanseze în supoziţii. Şi totuşi există argumente evidente care să susţină, faptul remarcabil, că CINEVA „s-a jucat” cu planetele şi cu întreg sistemul solar, lăsând „urme” până şi în măsurile Soarelui.

În mod curios, aceste „semnături ale zeilor” au legătură directă cu Marea Piramidă. Am stabilit că prin factorul obsesiv Ω Arhitectul „arată cu degetul spre Marte”. Este de remarcat şi relativa asemănare dintre parametri dinamici ai planetei Marte şi ai Terrei. Astfel, ştim că Pământul execută o rotaţie completă în 23 ore, 56 minute şi 4 secunde, în timp ce Marte în 24 ore, 37 minute şi 23 secunde, ceea ce face ca ziua marţiană să fie doar cu 41 de minute mai mare.

toată Creaţia (spre exemplu, organismul uman conţine 365 puncte energetice de acupunctură). Tot pentru a puncta numărul sacru 365, Enoh a trăit fix un AN DIVIN, iar măsura Piramidei-Keops de 9131 d.p. ar putea să aibă referire la 25 de ANI DIVINI (25 x 365,24155 = 9131 ani tropici).

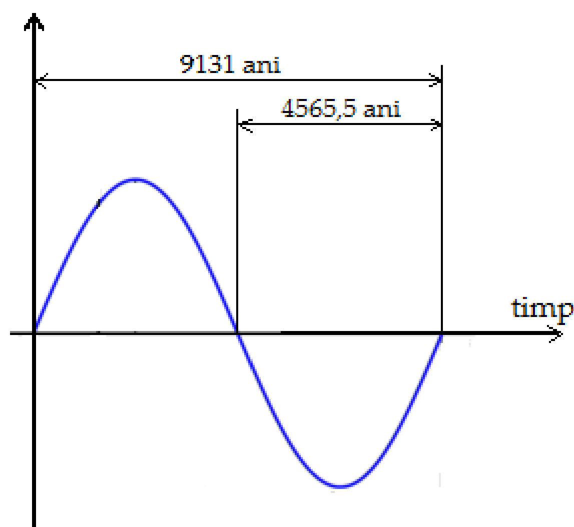

Figura 33.

Dar la ce se poate referi această perioadă de timp? Legătura ei cu constanta gravitodinamică 5813 ar putea fi o indicaţie că cei 25 de ani divini reprezintă perioada unei unde gravito-alconice. Dacă această undă (posibil sinusoidală) cuprinde 9131 de ani, atunci unda îşi inversează sensul câmpurilor componente la fiecare 9131/2 = 4565,5 ani (fig.33), ceea ce reprezintă 12,5 VREMI. Parafrazând un text al lui Daniel [Daniel:12/7; Ap:12/14] această perioadă de 12,5 VREMI echivalează cu *o VREME, 11 VREMI şi o jumătate de VREME,* iar acest mod de a delimita erele ar putea fi o reminiscenţă de apreciere a timpului la scară mare rămasă de la generaţiile antediluviene. Numai că cei care au supravieţuit Potopului au pierdut mult din acurateţea informaţiilor predecesorilor lor antediluvieni. Însă ele au rămas scrise cu exactitate în piramidele răspândite pe întreg Pământul. De ce au fost înscrise? Pentru că acei constructori au dorit să marcheze momentele catastrofice pe care le-au traversat. Ei au prevăzut o evoluţie a ştiinţei, când oamenii vor ajunge să determine rata de expansiune a universului şi din informaţiile Piramidei să poată calcula oricând în viitor, cu precizie, timpul scurs de la ridicarea Marii Piramide.

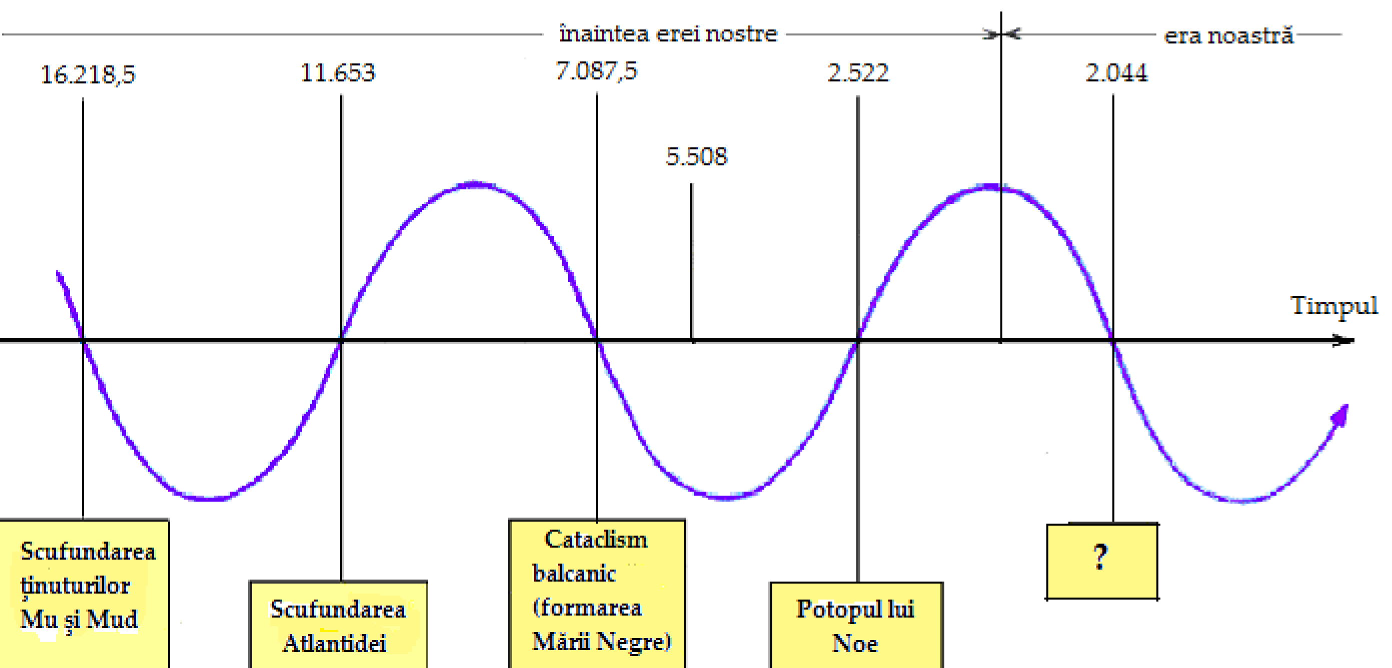

Figura 34. *Desfăşurarea erelor catastrofice în baza algoritmului Piramidei-Keops. Anul 5.508 î. Hr., marcat pe axa timpului, reprezintă momentul Facerii lumii, conform Bibliei.*

Oort, ar putea stârni ciclic perturbaţii în norul de comete şi meteoriţi de la periferia sistemului solar, pe care le-ar propulsa spre interiorul său, declanşând presupusele dezastre.

Strategii salvatoare

Nu este în atenţia noastră crearea de angoase inutile care să amplifice sentimentul apocaliptic, pe care mulţi oameni de pe Pământ au început să-l trăiască. Dar relatările profeţilor nu sunt de trecut cu vederea, chiar dacă pentru mulţi atei par exagerări. Eliminând din textul profeţiilor imposibilul şi păstrând doar ideile comune, este clar că asemenea fenomene au mai avut loc în trecutul istoric al planetei noastre.

Unele state construiesc deja în secret buncăre subterane sau capsule ale timpului, imense galerii în care se depun spre conservare seminţe din

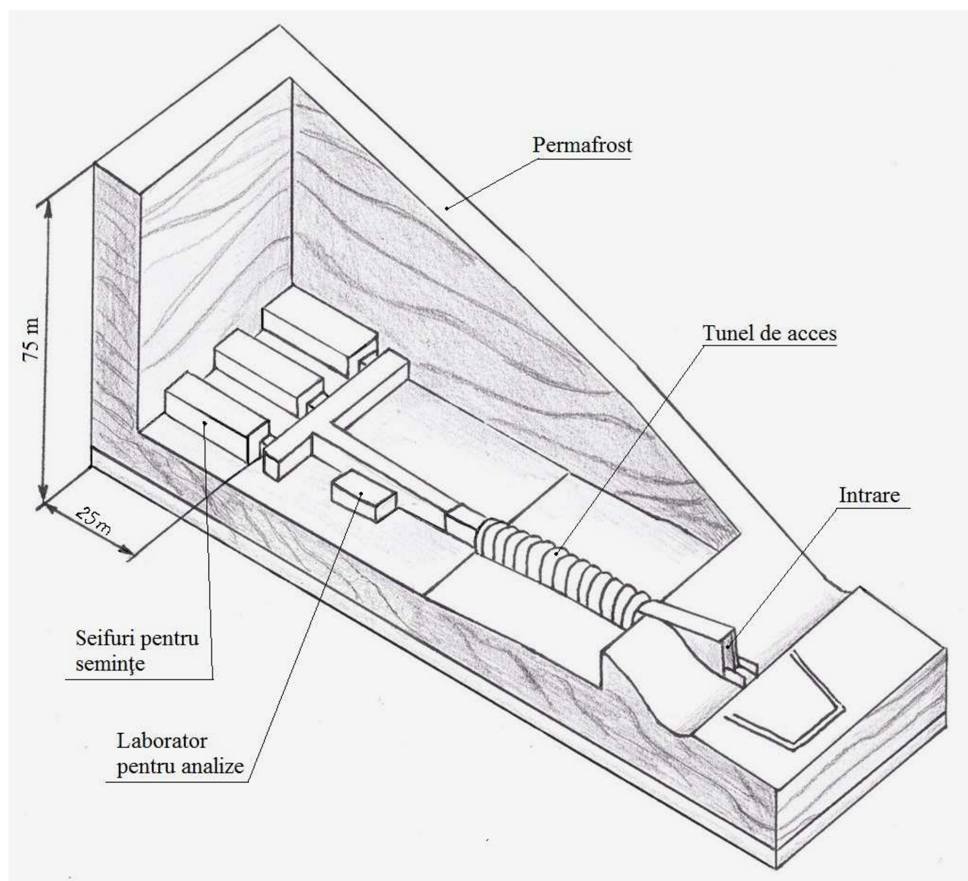

Figura 35. *Rezerva mondială de seminţe de la Svalbard (Norvegia).*

Întâia încifrare apare evidentă în măsura cercului exterior al calendarului. Este prima dimensiune la care s-a gândit constructorul dac, atunci când a început proiectarea. Măsurătorile efectuate de arheologii de azi arată că diametrul exterior al calendarului este de 29,57 m, cu o precizie de o zecimală exactă, imprecizia fiind datorată alunecării platoului şi ovalizării

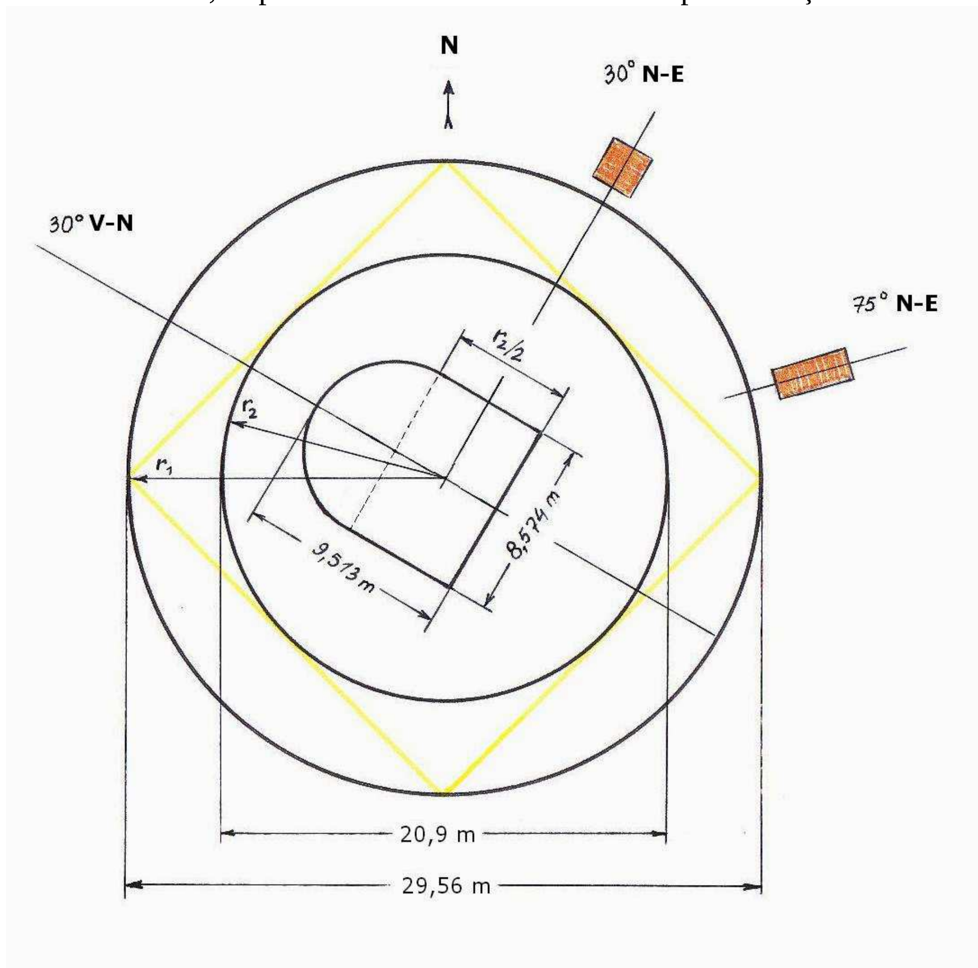

Figura 36. *Structura de principiu şi alcătuirea Sanctuarului Mare Rotund*.

sensibile a cercului exterior. Rezultă astfel că raza cercului exterior este de 14,785 m, ceea ce apare semnificativ, deoarece ***această măsură este a zecea parte din înălţimea Marii Piramide.*** Diferenţa este de numai 5 mm şi se poate datora expansiunii terenului, de care aminteam, sau măsurătorilor imprecise, căci nimeni nu s-a gândit că ele ar putea avea valori calibrate pe

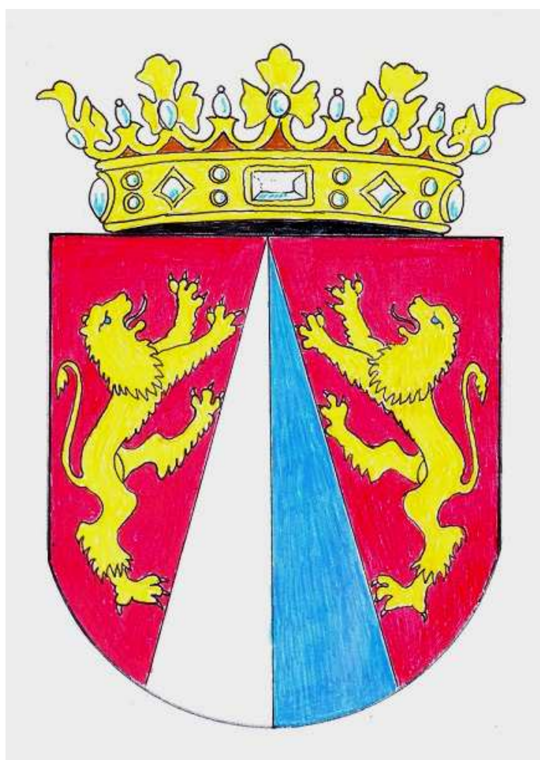

Figura 37. *Stema Geţiei*.

care – după cum se pare – au construit Piramida cea Mare şi au lăsat urme de vieţuire în toată lumea.

E uimitor să descoperim că etaloanele vechi ale lumii au adiacenţă cu măsuri ale Piramidei-Keops, dar şi cu măsuri din sanctuarele sacre de la Sarmisegetuza. Chiar piciorul roman oficial numit ***pes***, care avea 0,2957 m este – la fel de precis – a suta parte din diametrul exterior al Sanctuarului Mare Circular al geto-dacilor. Istoricii afirmă că romanii au luat *pes*-ul de la greci şi corespunde cu o sutime dintr-o ***pletră grecească*** ce avea 29,57 m. Măsura era înscrisă în latura templului Hekatompedon, de unde se crede că au preluat-o romanii. Cu toate acestea, în lipsa celorlalte etaloane ce derivă din Piramida-Keops, pletra grecească apare ca un caz izolat, posibil generat de faptul că meşterii templelor foloseau în proiectare măsura de 29,57 m în virtutea tradiţiei, ca măsură sacră, transmisă din generaţie în generaţie de la popoarele antediluviene. De aceea şi Columna lui Traian avea o înălţime apropiată de pletră (29,78 m), Templul Alb din Insula Şerpilor avea, de asemenea, 29,78 m şi chiar monumentul Stonehenge avea 29,5 m pe diametru (măsurat la interiorul pietrelor care îl conturează). Deci adevărata valoare sacră era de 29,56 m, dar ea a fost „conservată" aproximativ, semn

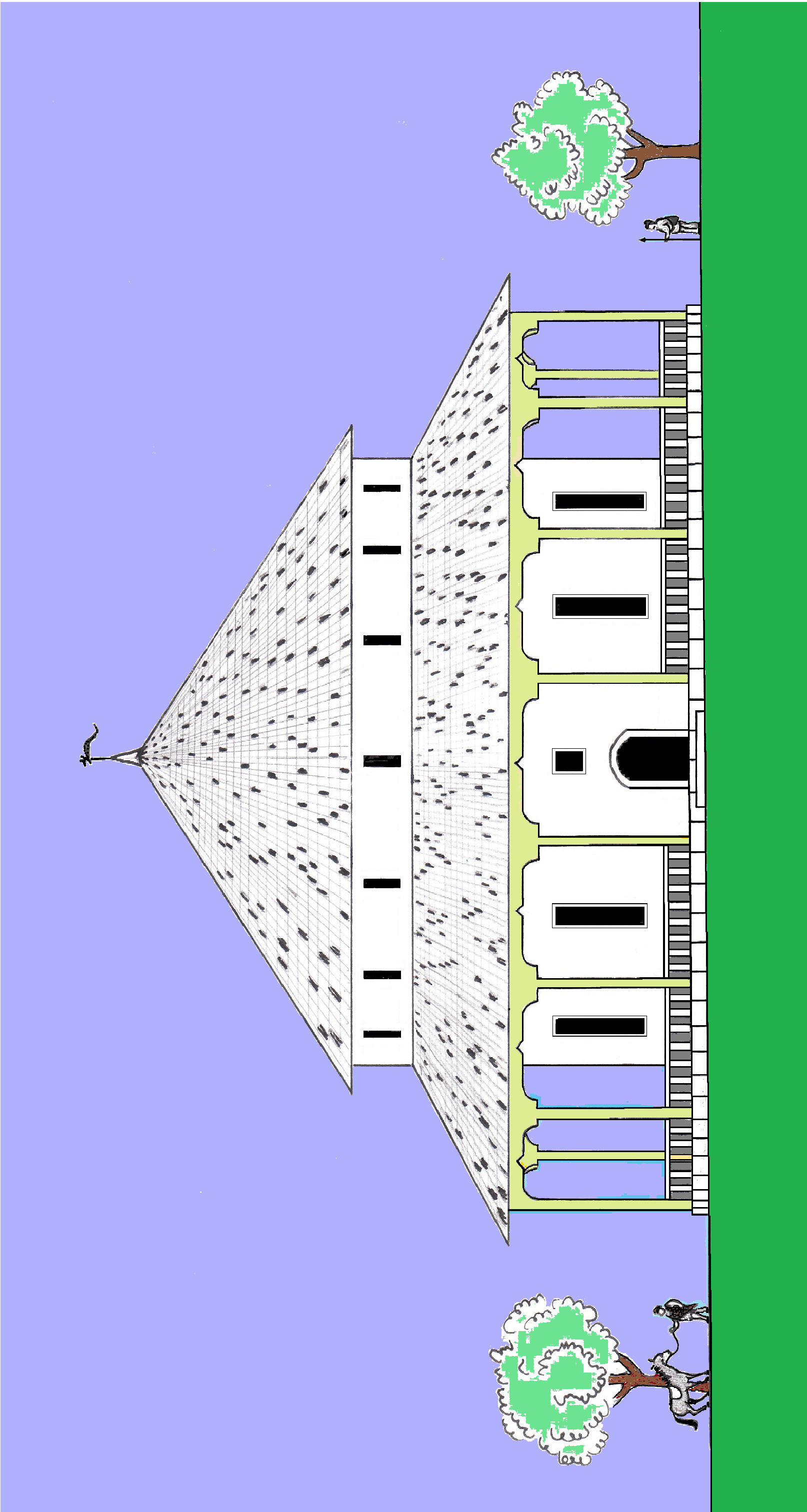

Figura 38. *Sanctuarul Mare rotund de la Sarmisegetuza (reconstituire)*

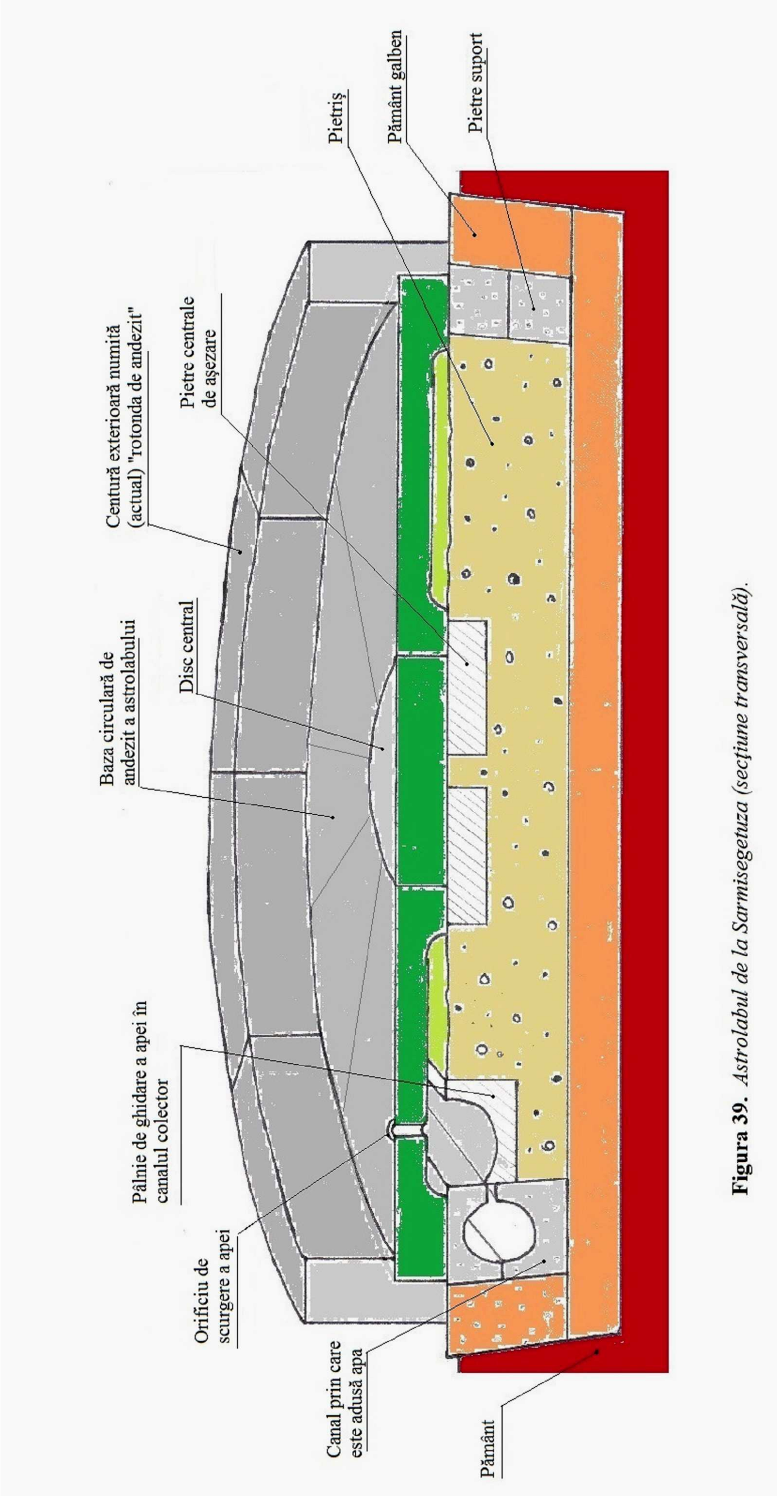

Figura 39. *Astrolabul de la Sarmisegetuza (secțiune transversală).*

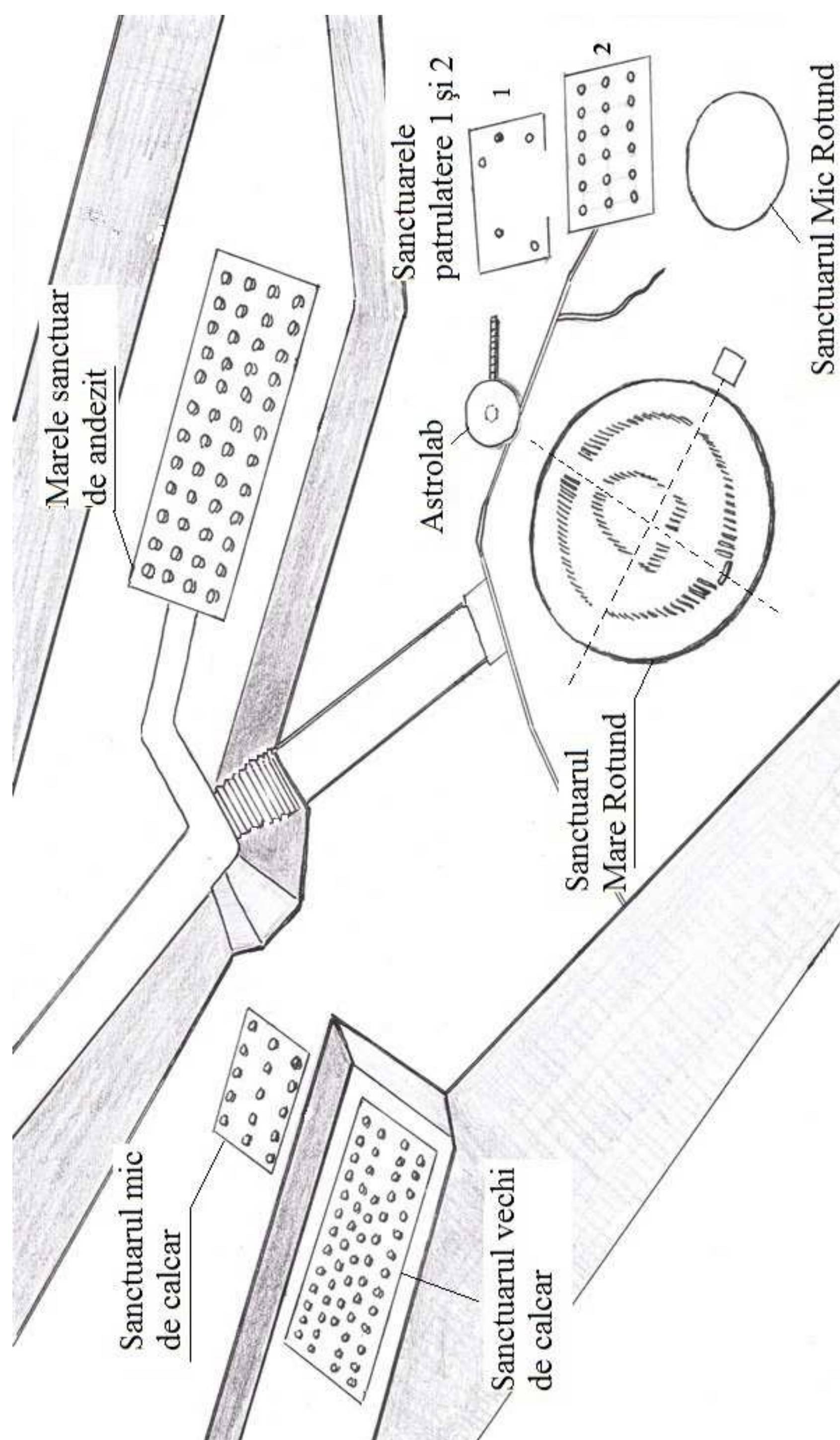

Figura 40. *Sarmisegetuza, platoul cu sanctuare.*

figura prezentată de autor (fig.41). Conform geometriei elementare latura unui hexagon, din reţeaua care împânzea teritoriul ţărilor avea 8660,254 coţi piramidali.

Desigur că o astfel de cercetare este de pionierat şi sistemul de numere ar putea fi îmbunătăţit, prin măsurători în teren mai precise. De aceea consider că latura hexagonului înscris în cercurile marelui fagure,

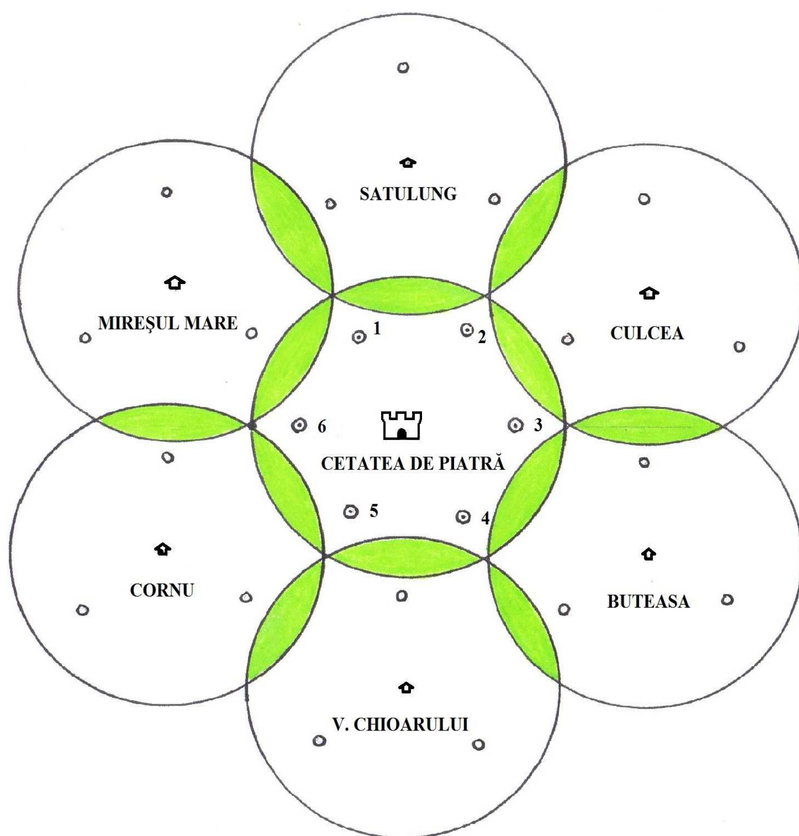

Figura 41. *Cetatea de Piatră cu cele şase sate din compunere: 1- Fântâna Cornului, 2- Finteuşul Mare, 3- Berchez, 4- Ciolt, 5- Buciumi, 6- Văleni (după A. Ciulean).*

numit colonie, ar putea fi cu 2 coţi piramidali mai mică decât cei 8660 coţi consideraţi mai sus, adică de 8658 coţi. În acest fel latura hexagoanelor, ca unităţi administrativ-teritoriale, ar fi de (13 x 666) coţi piramidali. Satele nu ar mai fi plasate la circa 6.000 de coţi, ci la (9 x 666) coţi, echivalent cu 5994 c.p. În consecinţă, de la aceste aşezări (sate), până la marginea cercului

rămân 2664 c.p., număr întâlnit încifrat în sarcofagul din Camera Regelui, existent în Piramida-Keops, fiind egal cu 4 x 666 unităţi.

Aşa s-ar înţelege de ce dacii idolatrizau numărul 666, pe care îl considerau sfânt. Dar existenţa acestui număr în măsurile planului topografic din societatea neolitică a pelasgilor poate fi interpretată şi în ideea că 666 coţi piramidali era o unitate de măsură mai mare folosită de acei proiectanţi. Un fel de stadie specifică vânjoşilor pelasgi. Punerea în aplicare a planului

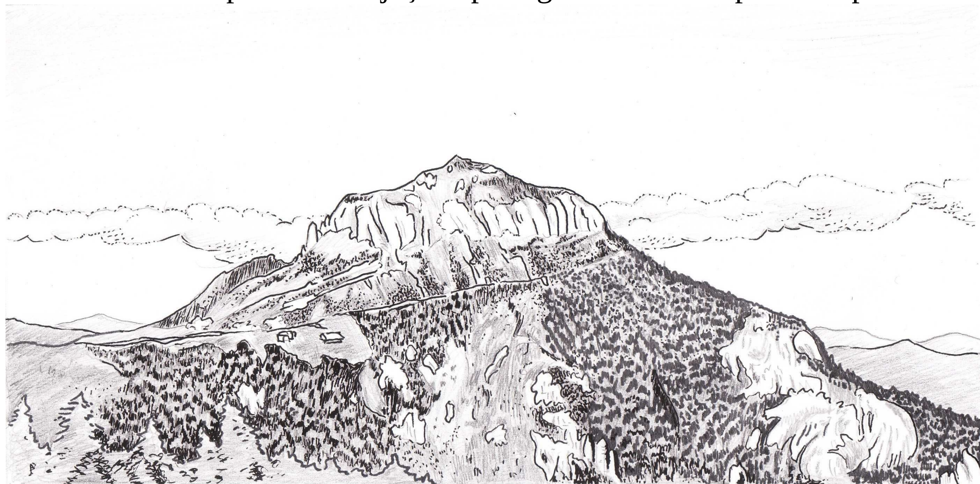

Figura 42. *Piramida de pe Vârful Toaca din Ceahlău, asemănătoare cu piramida lui Zoser din Egipt.*

topografic s-a făcut cu cotul piramidal, etalonul cu care a fost proiectat şi sistemul solar.

În mod paradoxal, numărul 666 este subliniat şi în proiectul egiptean de la Gizeh, dar aici e vorba de 666 degete piramidale, iar latura piramidei-Kefren este cu exact 666 degete mai mică decât latura Marii Piramide, după cum am arătat la momentul respectiv. Mai departe din măsura laturii piramidei-Kefren s-a stabilit latura Piramidei-Mikerinos la ½ din aceasta, ceea ce înseamnă 107,6 m. Se remarcă aici coerenţa proiectării ansamblului de piramide egiptene, ceea ce ar putea evidenţia faptul că a fost un proiect unic şi cele trei piramide au fost construite deodată şi nu în timpul diferiţilor faraoni, care ar fi pierdut firul unitar al proiectului.

Aşadar, constructorii piramidelor egiptene au aceeaşi predilecţie pentru numărul 666 ca şi geto-dacii din Carpaţi, deoarece acest număr apare şi în alte rapoarte ale Piramidei-Keops, aşa încât, posibilitatea coincidenţei nu poate fi invocată.

megalitice aparţin unei culturi unice, multe dintre ele fiind proiectate cu aceleaşi etalon de măsurat lungimea, şi anume cotul piramidal, care se arată a fi un etalon planetar, dacă nu cumva este chiar etalonul cu care a fost proiectat întregul sistem solar.

Coerenţa dimensională sare peste proiectele locale, cum sunt piramidele egiptene, cele chineze sau Piramida Soarelui din Mexic (fig.43) şi se continuă la nivel planetar. Altfel, după cum am arătat, cum se poate explica faptul că Piramida Soarelui de la Teotihuacan are latura proiectată cu 285,79135 degete piramidale mai mică decât Piramida-Keops din Egipt, care pare a fi luată ca reper:

$$L_{Keops} - \Omega = 9131{,}0385 \text{ d.p.} - 285{,}79135 \text{ d.p.} = 8845{,}2472 \text{ d.p.} = 224{,}9 \text{ m}$$

Măsurători făcute de diverşi cercetători au rotunjit măsura la 225 m, umflând-o cu 10 cm, dar asta nu schimbă prea mult afirmaţia noastră.

Înălţimea Piramidei Soarelui, cotată între 63 şi 64 m, de diferitele surse pe care le-am găsit, arată la fel de exact că înălţimea are 100 coţi piramidali (63,5 m). Dacă mayaşii utilizau cotul piramidal, etalon folosit de egiptenii antediluvieni, dar şi de geto-dacii tuturor timpurilor, atunci cei care susţin că nativii din continentul american se înrudesc cu geto-dacii din Carpaţi nu spun minciuni.

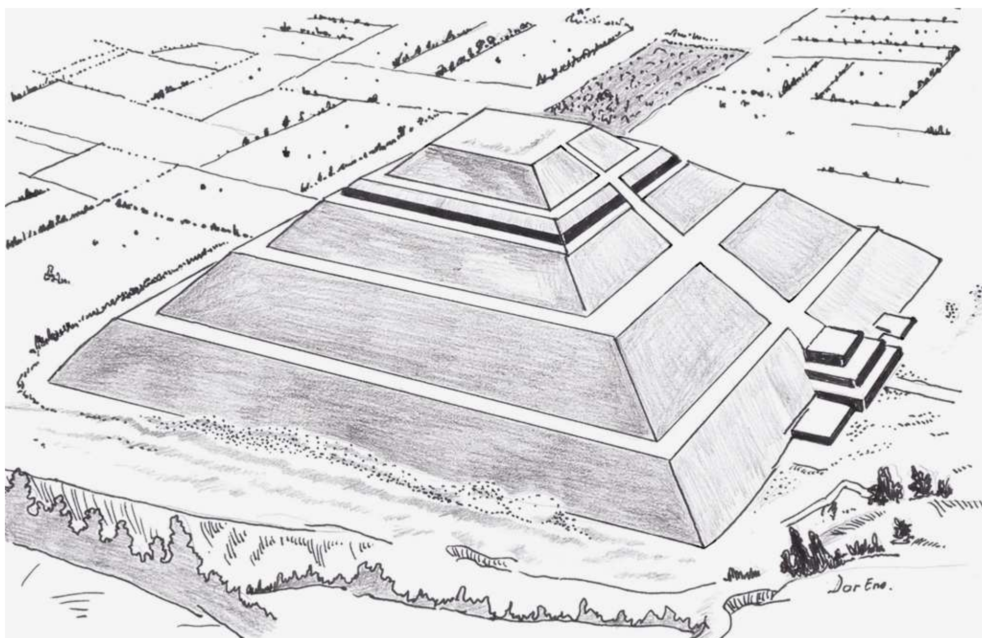

Figura 43. *Piramida Soarelui din Mexic.*

Dar nici piramidele din China nu fac notă discordantă cu cele egiptene sau cu cele româneşti, căci înălţimea Marii Piramide Albe de la Shang-Xi (în Nordul provinciei Xi'an) măsoară cât dublul înălţimii Piramidei-Keops, adică 295,6 m, ceea ce echivalează cu latura piramidei din Ceahlău, de pe Vârful Toaca.

Este evident că măsura de 29,56 m nu are nici o legătură cu grecii sau cu romanii, ci vine dintr-un timp mult mai îndepărtat, fiind conservată de antici în virtutea tradiţiei. Ea apare ca o măsură folosită repetat la mai multe elemente constructive plasate în jurul piramidei Kukulcan din peninsula Yucatan, considerată un produs al civilizaţiilor mayaşe şi toltece. Astfel, înălţimea piramidei are circa 30 m, inclusiv templul din vârful ei (fig. 44), dar tind să cred că adevărata valoare a înălţimii ei este măsura de 29,56 m, reprezentând o cincime din valoarea înălţimii Piramidei-Keops. Se pune problema măsurătorilor de precizie şi în acest caz, deoarece această măsură înzecită (deci având 295,6 m) ar putea fi încifrată şi în lungimea

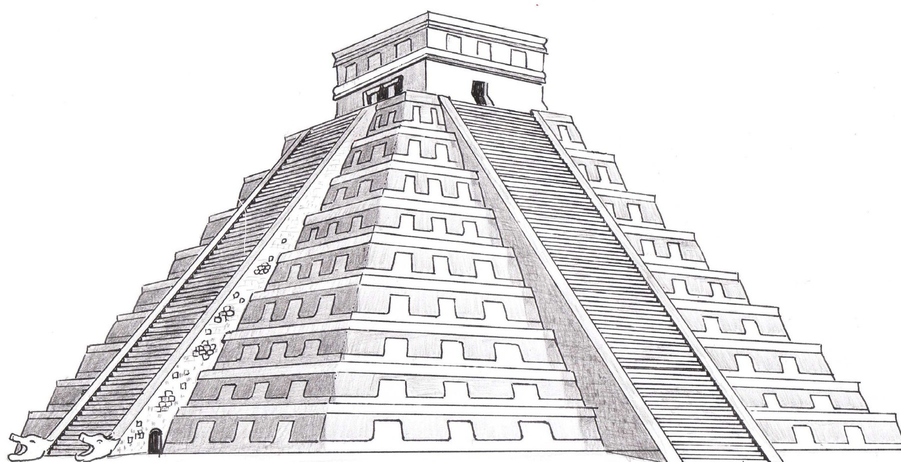

Figura 44. *Piramida Kukulcan din peninsula Yucatan.*

potecii pietruite care leagă piramida Kukulcan de cenotele sacru, o fântână grandioasă cu apă dulce, care are şi ea un diametru în partea superioară de circa 60 m, ceea ce înseamnă o rază posibilă de 29,56 m. Incertitudinea e dată de faptul că nu există măsurători foarte precise ale acestor construcţii antice.

Templul piramidă IV din Guatemala (fig. 45), construit în apogeul civilizaţiei maya, are înălţimea de 10 măsuri ale factorului obsesiv Ω din

Piramida-Keops (circa72 m), iar templul construit în vârful său are înălţimea egală şi ea cu factorul obsesiv (7,26 m) sau cu înălţimea vârfului de cristal al Piramidei-Keops. Înălţimea Piramidei propriu-zise (mai puţin templul) este egală cu circa 100 coţi piramidali (64 m). Templul piramidă IV este cel mai mare dintr-un complex care conţine 6 piramide în total.

Coerenţa dimensională frapează din nou şi toate construcţiile stră-vechi par a lua ca reper dimensional Piramida-Keops din Egipt. Ea poate fi Cheia înţelegerii informaţiilor înscrise în monumentele lumii vechi de pe tot globul, dar şi a semnelor înscrise în astrele sistemului solar.

Dacă lumea antediluviană încearcă să ne transmită un mesaj, atunci de primă importanţă în descifrarea lui trebuie să fie „tabla numerelor”, aşezată în cazul Piramidei-Keops, la nivelul ei superior (platforma pe care era aşezat vârful de cristal care lipseşte) şi în al doilea rând factorul obsesiv Ω. Acest din urmă număr reflectă totdeauna o diferenţă între proporţiile a două monumente, cum este cazul diferenţei dintre înălţimea piramidei-Bosnia şi înălţimea Piramidei-Keops, sau între măsuri ideale (geometric) şi măsurile reale ale diferitelor elemente constructive. Acest aspect poate fi o indicaţie a ceea ce reprezintă cu adevărat numărul 285,79135. Dar despre de aspect ideal al lumii, sugerat de factorul obsesiv Ω, ar putea fi vorba? Răspunsul aşteptat ar putea fi decisiv pentru preluarea mesajului piramidelor.

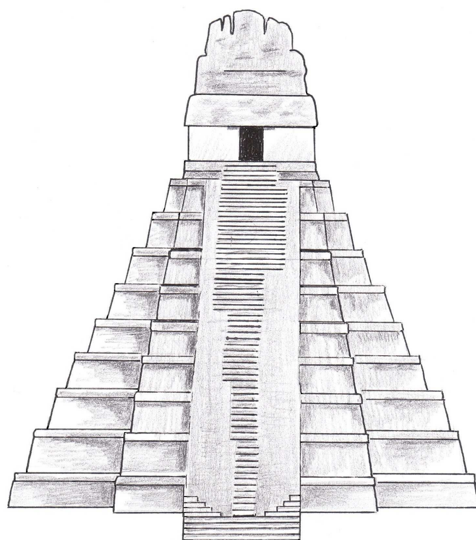

Figura 45. *Templul piramidă IV din Guatemala.*

Bibliografie

1. S. Tinny, G. Matei, R. Duma, ***Zen – Transmisia luminii***, Ed. Herald, Bucureşti, 2002;
2. Constantin Noica**,** ***Povestiri despre OM***, Edit. Cartea Românească, 1980;
3. Mihai Drăgănescu, ***Informaţia materiei***, Edit. Academiei Române, Bucureşti, 1990;
4. Octav Onicescu, ***Pe drumurile vieţii***, Edit. Stiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1981;
5. Hermes Mercurius Trismegistus, ***Corpus Hermeticum***, Edit. Herald, Bucureşti, 2002;
6. Titus Raveica, ***Giordano Bruno***, Edit. Junimea, Iaşi, 1974;
7. Mihai Drăgănescu, ***Inelul lumii materiale***, Edit. Ştiinţifică şi Enciclo-pedică, Bucureşti, 1989;
8. Charles Berlitz, ***Triunghiul Bermudelor***, Edit. Vestala, Bucureşti, 1996;
9. Ioan N. Popescu, ***Gravitaţia***, Edit. Stiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987;
10. Viktor Kernbach, ***Enigmele miturilor astrale***, Edit. Saeculum I.O. şi Edit. Vestala, Bucureşti, 1996;
11. G. Barbarin, ***Secretul Marii Piramide***, Edit. Esotera, Bucureşti, 1995;
12. G. şi T. Ghiţulescu, ***Şapte monumente celebre ale arhitecturii antice***, Edit. Tehnică, Bucureşti, 1965;
13. Adrian Bucurescu, ***Dacia Secretă***, Edit. Arhetip R.S., Bucureşti, 1997;
14. Nichita Stănescu, ***Fiziologia poeziei***, Ed. Eminescu, Bucureşti, 1990;
15. Georgeta Constantin (trad), ***Cartea lui Enoh***, Ed Miracol, Bucureşti, 1997;
16. Daniel Săvescu, ***Înainte şi după Potop***, Edit. Miracol, Bucureşti, 1997;
17. N. Constantinescu (trad), ***Atlantida***, Ed. Bogdana, Bucureşti, 2002;
18. I. C. Sângeorzan, I. M. Ştefan, ***Ghidul cosmosului***, Ed. Minerva, Bucureşti, 1980;
19. Karl Sagan, ***Creierul lui Broca***, Edit. Politică, Bucureşti, 1989;
20. Cornel Samoilă, ***Calendarul de la Sarmisegetuza – o viziune integrată***, Ed. Academiei Române, Bucureşti, 2013;

21. Nicolae Stoicescu, ***Cum măsurau strămoşii***, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1971;
22. ***Biblia*** sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă, Bucureşti, 2005;
23. Constantin Olariu Arimin, ***Adevăruri ascunse***, Iaşi, 2016;
24. Lucian Iosif Cueşdean, ***Senzaţional! Suntem români de peste 2500 de ani şi nu ne tragem de la Roma,*** Ed. Solif, Bucureşti, 2010;
25. Alexandru Ciulean**,** ***Enigme arheologice***, Edit. Miracol, Bucureşti, 2000;
26. Nicolae Densuşianu, ***Dacia preistorică***, Ed, Arhetip, Bucureşti, 2002;
27. Peter Moon, ***Soarele negru***, Ed, Daksha, Bucureşti, 2007;
28. Umberto Eco, ***Pendulul lui Foucault***, Edit. Pontica, Constanţa, 1991;
29. Adrian Bucurescu, ***Tainele tăbliţelor de la Sinaia***, Ed. Arhetip, bucureşti, 2005;
30. Werner Heisenberg, ***Paşi peste graniţe***, Edit. Politică, Bucureşti, 1977;
31. Alfred Kastler, ***Această stranie materie***, Ed. Politică, Bucureşti, 1982;
32. Albert Einstein, ***Cum văd eu lumea***, Ed. humanitas, Bucureşti, 1987;
33. Victoria LePage, ***Shambhala – fascinantul adevăr ce se ascunde în spatele mitului Shangri-La***, , Ed. Saeculum I.O., Bucureşti, 2002;
34. Mihai Ghe. Andrieş, ***Ultimul oraş al Atlantidei***, , Ed. Saeculum I.O. şi Edit Vestala, Bucureşti, 1998;
35. Mireille Simoni – Abbat ***Aztecii***, Ed. Meridiane, Buc., 1979;
36. William Ryan şi Walter Pitman, ***Potopul lui Noe***, Ed. Dacica, Bucureşti, 2009;
37. Dumitru C. Dulcan, ***Către noi înşine***, S.M. şi C. Ivaneş, Ed. Eicon, Cluj-Napoca, 2010;
38. *„Kali Yuga”*, Gregorian Bivolaru, broşură fără an de tipărire;

Referinţe online

1.
file:///E:/sarmizegetuza/Administratia%20Romaneasca%20Aradean%20-%20Vol%20VIII.pdf

2. file:///E:/sarmizegetuza/absida%20dacilor/Stanescu%20Fl.%20-%20Absida%20centrala%20a%20marelui%20sanctuar%20rotund%20de%20la%20Sarmizegetusa%20Regia.Consideratii%20astronomo-matematice(AMN,XIV-XV,1987-88).pdf

3. file:///E:/sarmizegetuza/absida%20dacilor/Docfoc.com-Absida%20in%20Lumea%20Romana.pdf

4. file:///E:/sarmizegetuza/flyer.pdf

5. file:///E:/sarmizegetuza/mag-2005-25%20(1).pdf

6. http://www.romaniadevis.ro/dacia/zona-geto-daca/reconstituiri-3d/item/marele-templu-rotund-de-la-sarmizegetusa-regia

7. http://statuidedaci.ro/ro/columna-lui-traian

8. http://www.departamentulalphacarpatica.ro

http://www.departamentulalphacarpatica.ro

9. https://ro.wikipedia.org/wiki/Rezerva_mondială_de_semințe_din_Svalbard;
10. http://m.mywebs.su/blog/riddles/38592/;
11. http://www.dreamdestinations.ro/kaymakli-turcia-11690/.

CUPRINS

Cuvânt înainte…………………………………………………… 7

Capitolul 1. PREMISELE SCHIMBĂRII……………………...11

1.1. Prejudecăţi şi renunţări……………………………………... 12
1.2. Contur pentru o lume holografică………………………….. 16
1.3. Consecinţe fizice… ………………………………………. 26
1.4. …şi metafizice……………………………………………… .31

Capitolul 2. GRAVITODINAMICA SAU MECANICA ALCONICĂ

2.1. Simetria – un principiu universal………………………….… 42
2.2. Câmpul alconic de inducţie şi momentul alconic al unei sarcini gravitaţionale în rotaţie…………………………………….. .45
2.3. Legea forţelor în câmpul gravito-alconic…………………... 50
2.4. Factorul ψ şi cuantificarea orbitelor în sistemul solar……… .53
2.5. Constanta gravitodinamică de cuplaj………………………. 58
2.6. Corecţii gravitodinamice…………………………………… 60
2.6.1. Corecţia perioadelor de revoluţie planetare…….. 60
2.6.2. O digresiune necesară…………………………… 62
2.6.3. Invalidarea principiului echivalenţei……………. 65
2.6.4. Corecţia adusă anului galactic………………….. .68
2.7. Păşind dincolo de limita relativistă……………………… 70
2.7.1. Câmpuri alconice şi gravitaţionale variabile……. 70
2.7.2. Gravitodinamica şi relativitatea restrânsă……… 72
2.7.3. Raza gravitodinamică………………………… 75
2.7.4. Zone semnificative în vecinătatea Soarelui……… 89
2.7.5. Consecinţe gravitodinamice inedite…………….. 81
2.7.6. Paşi peste graniţele teoriei relativităţii generale…. 86
2.7.7. Nedumeriri pentru mileniul III…………………... 90
2.8. Teste decisive pentru confirmarea gravitodinamicii……….. 97
2.8.1. Avansul de periheliu…………………………….... *97*
2.8.2. Mişcarea de precesie în câmpul alconic de inducţie……………………………………………102

Capitolul 3. MAREA PIRAMIDĂ, UN TEMPLU AL CERULUI

3.1. Piramida – o provocare pentru timpul prezent……………. 114
3.1.1. Preliminarii…………………………………….. 114
3.1.2. Califul Al-Mamun tulbură liniştea Piramidei…... 118
3.1.3. Labirintul interior………………………………. 120
3.2. Măsuri şi numere……………………………………….. 123
3.2.1. Etaloanele Arhitectului…………………………. 123
3.2.2. Sistemul de numeraţie zecimal………………….. 124
3.2.3. Înălţimea Piramidei şi gravitodinamica……….. 126
3.2.4. Templul armoniei sacre………………………… 128
3.2.5. Obsesia numerelor……………………………… 133
3.2.6. Sarcofagul gol şi obsesia numerelor…………… 137
3.2.7. Constante atomice în Piramidă………………… 140
3.2.8. Despre cele 203,4 trepte şi măsurile lor………... 143
3.2.9. Coerenţa dimensională a celor trei piramide de pe platoul Gizeh……………………………………. 147

Capitolul 4. HERMENEUTICA NUMERELOR……………… 155

4.1. Numărul în conştiinţa anticilor…………………………… 156
4.2. Careul celor 9 cifre fundamentale………………………… 157
4.3. Magia numerelor………………………………………….. 159
4.4. Factorul obsesiv al Piramidei subzistă în tabla numerelor…..162
4.5. Numărul 666 şi constantele fundamentale ale materiei…… 164
4.6. Totul se găseşte în toate…………………………………… 166

Capitolul 5. SINTETIZÂND INFORMAŢIILE……………… 167

5.1. Mila marină şi stânjenul biblic, unităţi antediluviene……….168
5.2. Intervenţia unui „Agent Inteligent” în dinamica Terrei…..…171
5.3. O unitate de timp străveche numită VREME………………..174
5.4. Estimarea vechimii Piramidelor egiptene…………………...176
5.5. Posibile semnificaţii ale relaţiilor din Piramida-Keops……..177
5.6. Civilizaţia Piramidelor…………………………………….. 182

Capitolul 6. SEMNĂTURI INTELIGENTE ÎN SISTEMUL SOLAR

6.1. Se continuă complexul de la Gizeh pe Marte?……………. 188
6.2. Arhitectul Piramidei arată cu degetul spre Marte…………. 189
6.3. Sateliţii lui Marte poartă marca Piramidei………………… 193
6.4. Luna un bastion misterios…………………………………. 195

6.5. Un Demiurg care „îşi pune pecetea peste stele”………….. 198
6.6. Arta de a aranja planete…………………………………… 202
6.7. Arhitectul Galaxiei…………………………… … … …...204
6.8. Hazardul şi loteria cosmică ar trebui excluse
din „Lucrarea soarelui”…………………………………… 207
6.9. Pământul, o planetă proiectată inteligent…… …………….208
6.10. Ciclurile cosmice catastrofice care stopează evoluţia
civilizaţiilor ……………………………………………….212

Capitolul 7. DACII ŞI MISTERUL ATLANT……………….. 229

7.1. Sanctuarele dacilor şi Piramida-Keops…………………… 230
7.2. Planul constructiv al Sanctuarului Mare Rotund…………. 231
7.3. Absida dacilor şi măsurile ei……………………………… 234
7.4. Cotul piramidal – etalon dacic. Alte argumente………….. 244
7.5. Etaloanele dacilor au dăinuit milenii înb spaţiul mioritic… 252
7.6. Cotul sacru şi unitatea etalon pentru volum a dacilor……….255
7.7. Cotul geto-dacilor din neolitic…………………………..…… .255

Capitolul 8. VREMEA MARILOR REVELAŢII……………. 263

8.1. Religia ştiinţei…………………………………………..….. 264
8.2. Mesajul atlanţilor……………………………………… .273
8.3. Epilog……………………………………………………... 282

ANEXĂ
Bizarerii numerice……………………………………………… 290

Tabel de valori…………………………………………………….. 293
Bibliografie şi referinţe online………………………………… .296
Cuprins……………………………………… ………………. 299

ePublishers